СІЧЕНЬ

1988

ISSN 0132-4462

№ 2

перець

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

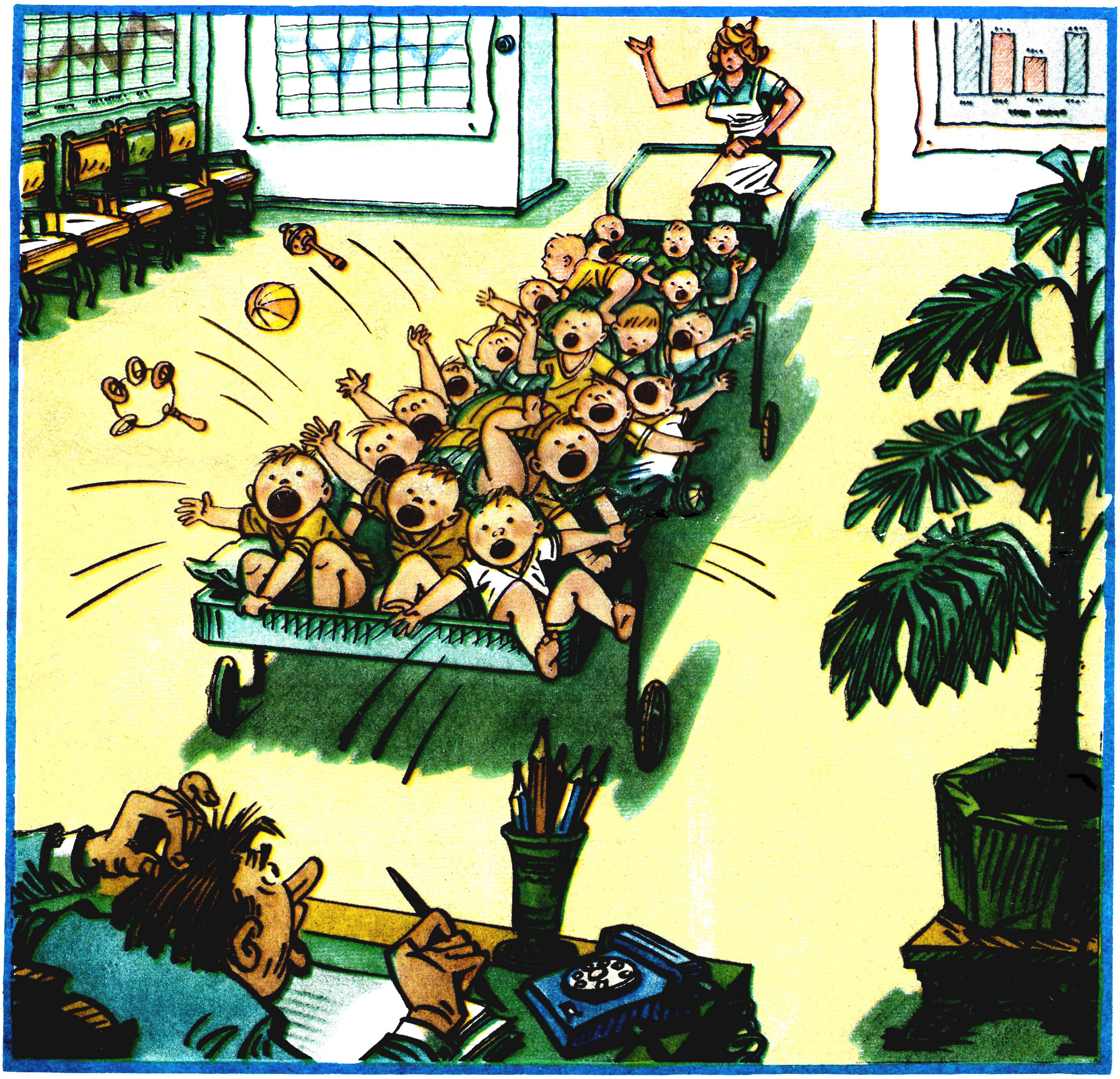

— Так що — будуватимете ясла?!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Світова громадськість з величезним задоволенням зустріла підписання радянсько-американської угоди на вищому рівні. Народи Землі вірять у перемогу миролюбних сил над ядерним Молохом.

— Давайте розбирати цей паркан до кінця!

Люди поділяються на тих, хто слухає, не слухає і підслуховує.

Краще раз сказати правду, ніж постійно до неї закликати.

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО.

Павло ГЛАЗОВИЙ

БЕЗ НАЧАЛЬНИКІВ НЕ МОЖНА

Що б про нас не говорили,
Що б там не казали,
А по кількості начальства
Всіх ми перегнали.
Є начальники над тими,
Що обід готують.
Є над тими, що дороги
В місті асфальтують.
Є начальники над тими,
Що залізо плавлять.
Є начальники над тими,
Що олію давлять.
Є начальники над тими,
Що в цехах працюють.

Є над тими,
що в ансамблях
Гопака танцюють.
Є над тими, які грають
На віолончелях.

Є над тими, які крутять
Дітей в каруселях.
Є начальники над тими,
Що ставлять фонтани.
Є начальники над тими,
Що пишуть романи.
Є усюди — в родбудинках
І на кладовищі.
Є над кожним начальником
Начальники вищі,
Як над кожним офіцером
Є ще й генерали.
По кількості начальників
Ми всіх перегнали!

Все це можна закруглити
Думкою ясною,
Але знайте, що начальство
Є і наді мною.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Стараннями директора чернігівської фабрики «Хімчистка» В. П. Тиминька та керівної ланки підприємства, наділеної правом підписувати папери на матеріальні цінності, склад фабрики перетворився на своєрідний спецвідділ магазину, в якому бажаючі випити не мали потреби штовхатися у чергах. Досить було викласти це бажання у письмовій формі на ім'я директора, його заступника або головного інженера, як на заяві з'являлася співчутлива резолюція: «Бух! Виписати за балансовою ціною». А балансова ціна — це 58 копійок за літр. Дешевизна, про яку годі було мріяти навіть до виходу відомого указу! Про це й розповідалося у замітці «Далі нікуди!» («Перець» № 20 за 1987 рік).

Як повідомив виконуючий обов'язки прокурора Деснянського району м. Чернігова В. Ф. Колесник, прокуратура району пред'явила позов про відшкодування збитків до директора фабрики В. П. Тиминька, головного бухгалтера Л. М. Кривопуск, заступника директора В. М. Хоменка, головного інженера Б. А. Гринберга та деяких інших керівників. Народний суд розглянув ці позови і ухвалив стягнути з винних 958 карбованців.

Друже Перце!

Ти знаєш, як дуже турбуються Миколаївська сільська Рада, керівництво нашого радгоспу і відділ культури Дворічанського райвиконкому про збереження сільського клубу, старовинної будівлі з дореволюційних років. Аби клуб міг якнайдовше простояти, танці дозволили проводити один раз на місяць, бо під час танцю здригаються стіни, стеля і од вібрації руйнуються. Цілком можливо, що незабаром дискотеку влаштовуватимуть лише раз на рік. Адже на місці нового клубу, який багато років тільки обіцяють збудувати, як кажуть, ще й кіт не валявся.

МОЛОДЬ
села Миколаївки.

Дворічанський район
Харківської області.

НАВКОЛОХІРУРГІЧНІ ОПЕРАЦІЇ,

ВНАСЛІДОК ЯКИХ ФАХІВЕЦЬ ВИЩОЇ КАТЕГОРІЇ ОПИНИВСЯ БЕЗ СВОЄЇ РОБОТИ

О дим Вітчизни! Вдихнувши його після довгої розлуки, Костянтин Іванович Семенцов зрозумів справедливість давньої істини: в гостях добре, а вдома... і солома їдома!

Три роки виконував він почесну інтернаціональну місію, допомагаючи колегам у братній Монголії оволодівати вищою хірургічною майстерністю. Мав бо для цього усі підстави: сам провів тисячі успішних операцій, урятував життя тисячам людей. Повертався додому обтяжений щасливою ношею щирих подяк і грамот, практичних досліджень у галузі лікування гнійно-черевних хвороб, які мріяв по естафеті передати для дальшої розробки своєму молодому колезі і учневі В. К. Мальцю. На час свого зарубіжного відрядження Семенцов саме йому запропонував узяти на себе обов'язки завідуючого хірургічним відділенням Чернігівської залізничної лікарні.

Костянтина Івановича переповнювали почуття і плани. Горіли руки негайно узяти скальпель і — в операційну!

Але тут одна за одною почали звершуватися такі операції, які надовго відсунули здійснення цих палких і цілком природних для хірурга бажань.

ОПЕРАЦІЯ ПЕРША. ПРИВІТАННЯ... СПИНОЮ

Коли К. І. Семенцов, ще під час останньої зі своїх «монгольських» відпусток, провідав був рідний Чернігів (в усякому разі, це місто давно стало йому рідним: сім'я, квартира, багата практика) і зайшов до (знову ж таки, без перебільшення, рідної) залізничної лікарні, в стінах якої провів 14 років, головний лікар Олександр Васильович Зозуля довго тиснув йому руку і сказав: «Ждемо з нетерпінням. У нас, правда, відбулися деякі зміни — посаду завідуючого хірургічним відділенням скорочено. Але не сумнівайтеся — для вас місце завжди знайдеться. Кому завгодно відмовлю, а вас візьму. Бо здоров'я залізничників, як ви самі розумієте...»

Костянтин Іванович розумів. Для нього, медика з багаторічним стажем, здоров'я залізничників було не менш дороге, ніж для його молодшого колеги. Але коли Семенцов через якихось два місяці остаточно повернувся додому, місця в лікарні, всупереч гарячим запевненням, для нього уже не знайшлося... Лікарсько-санітарна служба Південно-Західної залізниці в особі її начальника М. І. Величка люб'язно запропонувала йому вибирати між Гребінкою та Коростенем. Хоч і далеченько, мовляв, від Чернігова, та все ж таки ближче, ніж Улан-Батор. Якщо не хочете переїжджати всім домом, то сім'я може ще якийсь рік зачекати, доки дотягнете до пенсії. Довше ждали...

Перспектива деінде «дотягувати» до пенсії Семенцова чомусь не приваблювала. Йому хотілося працювати, і працювати на повну силу, так, як він звик протягом усього свого трудового життя. І тоді його вирішили перевести на запасну, так би мовити, колію. Медична служба залізниці «вибила» для нього ставку хірурга, котрий він би лікарняні картки чернігівських залізничників, які побували в Чорнобилі, і евакуйованих звідти людей. Хірургові вищої категорії поставили письмовий столик за шафою і вручили 32 лікарняні картки. Дерзай, лікарю, розвертайся!

ОПЕРАЦІЯ ДРУГА. СПЕЦІАЛІЗАЦІЯ З ПРИЦІЛОМ

Недарма кажуть: слава створюється роками. І медики вузлової лікарні станції Чернігів, можна сказати, її створили. Вважалась ця лікарня чи не найкращою в місті. Високий рівень хірургії і терапії, дбайливий догляд за хворими, стабільний кваліфікований склад медпрацівників усіх рангів посприяли тому, що не тільки залізничники, а й інші чернігівці, занедужавши, прагнули потрапити саме до її привітних палат. Усі попередні головлікарі йшли звідси вгору — очолювати потужніші медичні заклади.

Але слава — дама примхлива. Тільки-но вона приколихала вас своєю прихильністю, як, дивись,— уже випромінює свою чарівну посмішку іншому. Такий жарт вона зіграла і з залізничними медиками. Ще коли К. І. Семенцов був у Монголії, а лікарню очолив один з її терапевтів — О. В. Зозуля, колектив поступово, але дедалі відчутніше почало лихоманити. Посипалися листи, анонімки, усні заяви в партійні органи, залізничні інстанції. Бо головлікар у стосунках з підлеглими далеко не завжди добирав вишукані дипломатичні вислови і застосовував щодо них не зовсім інтелігентні методи. Це, природно, не всім подобалось.

— А не подобається — гуляйте на всі чотири,— казали таким.

За рік і два місяці звідси пішло 40 медпрацівників — майже кожен четвертий. Але, як відомо, у природі порожнечі не буває. Немає її і в залізничній лікарні — вона заповнена пенсіонерами: їх тут на сьогодні — 48 із 178 працюючих.

Наслідки такої копіткої і ретельної кадрової політики не забарилися: поповзла вгору захворюваність серед залізничників, майже половина їх не диспансеризується, не застосовуються сучасні методи діагностики і новітня медична апаратура, низький процент одужання хворих у терапевтичному відділенні, хоча тримають їх тут значно довше, ніж в інших лікарнях республіки. Багато хто, отже, виписується зі стаціонару без суттєвого поліпшення стану здоров'я. Причина проста: госпіталізують тут пацієнтів без ретельного обстеження, отож і лікують здебільшого «навпомацки».

А спеціалізація в залізничній лікарні пішла (дозволимо знову собі вжити цей специфічний образ) трохи по іншій колії. Побувавши у цьому відділенні, можна подумати, що на станції Чернігів переважна більшість машиністів, ремонтників, колійних обхідників та представників інших не вельми легких професій — це особи жіночої статі. Бо ж за порівняно короткий час кількість ліжок у гінекології зросла до 40, тобто рівно вдесятеро проти встановленої для цієї лікарні норми.

Можна було б, звісно, тільки вітати таку увагу чернігівських медиків до жінок-залізничниць, якби не одна обставина: більше половини пацієнток цього відділення до залізниці найменшого відношення не мають.

У той же час в лікарні, скажімо, зовсім немає неврологічного відділення, де б могли відновити своє здоров'я залізничники — люди, робота яких пов'язана з постійними нервовими перевантаженнями. Та й ту ж хірургію, зрештою, можна було б розширити, зокрема, маючи під рукою такого спеціаліста, як Семенцов. До речі, й сам він не раз і не два висловлював свої пропозиції щодо того, як поліпшити роботу лікарні. Пропонував навіть власні послуги: перебуваючи на тій же посаді (роботи ж усе одно тут — мов кіт наплакав!), разом з іншими хірургами робити огляди хворих, оперувати, передавати свій чималий досвід. Але біда в тому, що від критичних зауважень на власну адресу місцеві медики якось відвикли. І тоді почалася

ОПЕРАЦІЯ ТРЕТЯ. ЗАХИСТ БІЛОГО ХАЛАТА

Зберегти його білизну́, як ввижалося адміністрації, партійній та профспілковій організаціям, можна двома шляхами: рішуче поліпшити всю медичну роботу або таким же рішучим чином позбавитися людини, котра кидає тінь на, так би мовити, непорочну чистоту їхньої репутації. Оскільки перший напрям потребував значно більших зусиль, було вирішено зупинитись на другому, а саме: змусити невдоволеного порядками К. І. Семенцова розпрощатися з колективом.

З цього моменту різко змінюється думка про нього як про фахівця. Доти Семенцов був у своїй справі справжній віртуоз, тепер — отакий собі пересічний хірург. Ні, партійне бюро (секретар О. І. Руденко), профком (П. О. Карасьов) та виконуючий обов'язки завідуючого хірургічним відділенням і ще недавній учень Костянтина Івановича В. К. Малець не заперечують, якщо він висуне свою кандидатуру на заміщення вакантної посади, скажімо, хоч би й самого Амосова. А тут він, вибачте, спрацюватись не зможе. Характер, знаєте... Між нами кажучи, занадто вже неспокійний. Це ж треба: прилюдно, на зборах, звинуватити в тому, що через невчасне хірургічне втручання не вдалося врятувати людини! Він подумав, на кого кидає чорну пляму?! А, до речі, чи не говорив він на тих же зборах, що, мовляв, начальник залізниці — його особистий друг і що він їм усім тут п о к а ж е?.. Хіба не говорив? Що, в протоколі не зафіксовано? Дивно, дивно! Ну, значить, говорив десь в іншому місці...

Отакими, прямо скажемо, не зовсім стерильними методами і підтримується честь далеко не першої свіжості медичного халата деяких місцевих нащадків Гіппократа і Авіценни. І вже зовсім незрозуміла їм заява К. І. Семенцова, що він готовий повертати державі свою зарплатню, оскільки не виправдовує її своєю роботою в таких умовах. Це просто виводить із рівноваги декого з медиків-пенсіонерів, які з почуттям виконаного обов'язку кладуть до кишені, окрім заслуженої пенсії, ще й не завжди заслужені півтори ставки.

...Перед від'їздом із Чернігова автори цих рядків поцікавилися у головного лікаря міської лікарні В. Г. Виноградова: чи правда, що Семенцова через його незлагідний характер відмовляються брати на роботу в інших медичних закладах?

— Костянтина Івановича? Хоч сьогодні готовий узяти. І навіть сам пропонував йому перейти до нас. Але поки що можу, на жаль, зарахувати лише тимчасово. Річ у тім, що ми тримаємо місце для нашого хірурга, який зараз перебуває у закордонному тривалому відрядженні...

Коментувати цих слів, мабуть, не варто. Додамо лише, що на прощання керівна верхівка залізничної лікарні висловила нам щирий жаль з того приводу, що ми не зможемо бути присутніми на зборах, де «колектив збирається дати рішучий бій Семенцову».

— І протокол, майте на увазі, неодмінно надішлемо в медичну службу Південно-Західної залізниці! — багатозначно пообіцяв голова профкому П. О. Карасьов.

В. БОЙКО,
М. ІЛЬНИЦЬКИЙ,
спеціальні кореспонденти «Перця».
м. Чернігів.

Мал. А. ЮНА

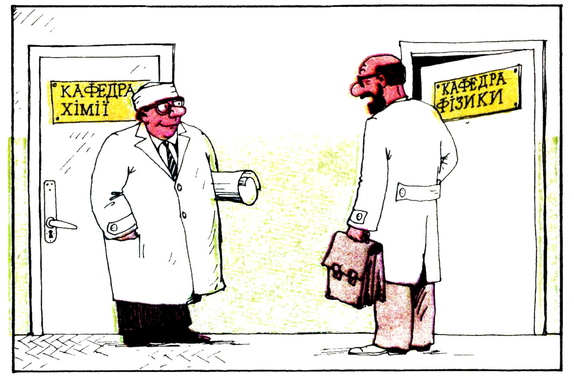

— А чи не створити нам, колего, щось на стику двох наук?

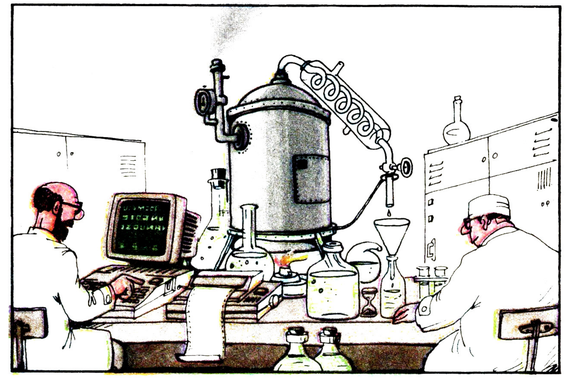

Коток у мішку

Коток — це не кіт, а така собі триколісна машина. Чимось нагадує дитячий велосипед, тільки важча. І ще відмінність у тому, що на велосипеді катаються, а котком ущільнюють асфальт на дорогах. Єднає ж ці штукенції те, що обидві час від часу ламаються. Проте якщо велосипед на слізне прохання сина чи доньки люблячий тато може успішно полагодити самотужки, то у ремонті котка не допоможе ні батько, ні мати. І стривоженому керівникові шляхоремонтно-будівельної дільниці, у якого «горить» план, доводиться бігти на поклін до чужого дядька в образі директора житомирського заводу «Шляхіндустрія» О. Л. Погорільця.

— Про що мова,— широко усміхнеться у відповідь О. Л. Погорілець. — Тягніть вашу машинерію сюди, і ми її тут...

Одначе коток, як ми вже натякали, важчий од дитячого велосипеда. Щоб його підняти, потрібен потужний автокран, щоб привезти — не менш потужний автомобіль. А якщо ви таких потужностей не маєте?..

— Про що мова! — іще ширше розтягне усмішку на обличчі О. Л. Погорілець. — Гоніть монету та й беріть, що там потрібно замінити у вашій машинерії: двигун, коробку передач, колінвал чи ще яку рахубу. Беріть і ремонтуйте самі. Тільки ж рахуночок, звиняйте, за ремонт ми вам також виставимо.

— ?!

— А як же ви думали? — розведе руками О. Л. Погорілець. — Директор я чи не директор? Мушу я турбуватися про план чи не мушу? А відтак — і про премію для рідного колективу?..

І почали відбуватися дивні речі в природі: якщо повірити офіційним документам, десятитонні котки без будь-яких підйомних кранів, КрАЗів і КамАЗів з легкістю незвичайною перепурхували з Харкова, Полтави, Чернігова, Львова та інших усюд на територію вищеозначеного заводу, де їх капітально лагодили, і з такою ж легкістю повертались назад, у свої пенати. Приміром, механік Андрушівської райшляхдільниці А. Корсак, всупереч усім законам фізики, довмівся вкотити оту багатотонну махину в кузов автомобіля ГАЗ-51 вантажопідйомністю всього 2,5 тонни. На такому самому грузовичку важезний коток прикотили і козелецькі (що на Чернігівщині) шляховики. А може, козелецький коток був не дуже й важким? Бо хто скаже, скільки важить те, чого немає?.. А саме такого мотокотка Д-469А, на який житомирська «Шляхіндустрія» списала паперово-капітальний ремонт, у козелецьких шляховиків, як виявилося, й зовсім не було.

Не вірите? Гм... Даремно! Он навіть ревізори з контрольно-ревізійного відділу республіканського об'єднання «Укршляхбудіндустрія», котрим за службовим обов'язком належало б засумніватися,— повірили. Якщо, кажуть, кота можна підсунути в мішку, то котка на «газоні» — і поготів!

Звісно, якби оті ревізори та гарненько придивилися, то неодмінно побачили б, що керівники заводу менше як за два роки заочно, зате капітально «відремонтували» аж 34 котки, яких ніхто на заводі не бачив, але завдяки яким багато хто відчув вагу преміальних. Тридцять п'ять тисяч незароблених карбованців осіло в кишенях управлінсько-інженерного персоналу.

Фактом цим, врешті, зацікавилися слідчі органи і створили про ті заочні котки тридцять товстелезних томів, назвавши їх кримінальною справою. На це багатотом'я в обласному суді з острахом подивилися, потім нехотя погортали та й повернули на дослідування. Або, як кажуть знавці, на засолювання.

Тепер настав час перелякатися слідчим: це що ж виходить, переробляти все наново?! І з того переляку гора породила мишу. Тридцятитомну епопею хутенько припинили «за зміною обстановки». А в контрольно-ревізійне управління Міністерства фінансів УРСР по Житомирській області відповіли щось на зразок того, що й Гнат не винуват, і Килина не винна. Те, що більше тридцяти тисяч карбованців премій одержано (читай — поцуплено) за невиконану роботу — це ясно. А от кого притягати до відповідальності — хоч убий, не второпають! Бо ніхто не признається, не б'є себе кулаком у груди і не кричить: «Це я! Беріть мене!» А раз так, то спробуйте того винуватця знайти. Директор заводу (тепер уже колишній) О. Погорілець заприсягається, що не знав і не відав ні про які такі махінації. Премії одержувати — одержував. Але ж піди розберись, за що їх та бухгалтерія нараховує!..

Взагалі, довірливість контролюючих і правових органів у всій цій історії просто зворушує. Заступникові директора заводу П. Стоцькому, наприклад, скортіло причепурити керамічною плиткою кухню, ванну і туалет у власній квартирі, і так, щоб аж під самісіньку стелю. А на заводі плитка підходящих тонів і візерунків саме була. Стоцький її і взяв. І теж став жертвою власної непоінформованості. Він, бачите, знав, що плитку на заводі можна взяти, а от про те, що за неї ще й заплатити треба,— цього вже не відав... І теж повірили! Хіба вже як заступник директора, то йому належить усе знати?

А от коли після ревізії КРУ про все це довідався тодішній міністр будівництва та експлуатації автомобільних шляхів УРСР М. П. Шульгін,— здорово, кажуть, розгнівався. І в тому благородному гніві народився грізний і, мабуть-таки, справедливий наказ під номером 158 від 1.10.85 р. «Про грубі порушення виробничої і фінансової дисципліни на житомирському заводі «Шляхіндустрія». Цим наказом директора заводу О. Л. Погорільця та його заступника П. Д. Стоцького звільнено з посад, а решті любителів дармових премій визначено по догані: кому сувора, кому так собі, простенька. Проста догана, наприклад, дісталася начальникові контрольно-ревізійного відділу об'єднання «Укршляхбудіндустрія» В. Г. Лесику. А от заступникові начальника цього ж об'єднання В. В. Яременку, котрий заднім числом коректував план, узаконюючи приписки,— йому перепала сувора догана.

Незаконно одержану премію велено негайно повернути в державну касу.

Однак в об'єднанні «Укршляхбудіндустрія» на той наказ апетитно чхнули і зробили так, щоб, як кажуть, і кози були ситі, і сіно ціле. Погорільця спокійно і ніжно пересадили в інженерське крісло управління автомобільних шляхів № 12, оформивши цю пересадку переводом. Щоб і тринадцята зарплата, не дай боже, не пропала. Його заступника Стоцького теж переводом перекинули на фабрику іграшок.

Тож і побачили екс-керівники «Шляхіндустрії», що гнів начальства — це просто іграшки, та й почали метикувати: ага! Якщо нас не порозганяли по статті, а культурно пересадили, значить ми не винні! А якщо не винні, то навіщо премії повертати?

І не повернули. Навіть після того, як прокуратура міста Житомира учинила проти привласнювачів позов через народний суд Богунського району. Суд, недовго думаючи, відфутболив цю надійно засолену справу до прокуратури області. А там задумались: кому б її ще переслати?..

І поки отак думають та гадають, тридцять з гаком тисяч державних карбованців уже третій рік ридма ридають. І нікому тих сліз осушити!

І. ІЛЬЧЕНКО,
спец. кор. «Перця».

м. Житомир.

Без слів.

Стрім і гастрит

Гарні у Запоріжжі вулиці! Чисті, охайні, зеленими газонами закосичені, барвистими квітниками заквітчані. Викликають подив лиш деякі вивіски нових кафе, які з'являються тут і там, мов гриби після дощу. Так, тільки на вулиці Горького працюють два кафе: «Піцца» і «Купатерія» — перша з італійською кухнею, друга — з французькою. Між ними, на розі вулиць Горького та Червоногвардійської, розмістилось «Бістро». Кафе «Піцца» є і на вулиці Ладозькій. А на вулиці Радянської України, 55 нещодавно відкрилось кафе «Керіпар», яке представляє чи то ірландську, чи то шотландську кухню. Чимало також різних «коктейль-барів» і «гриль-барів»...

Воно б і нічого, якби поряд з цими хитромудрими іноземними вивісками ми могли прочитати такі знайомі назви, як «Галушки», «Вареники», «Кулішна» і т. п. Невже у запорізькому краї перевелися майстри українських страв?..

(З листа до редакції).

Наші вулиці, як «стріти» —
Можна все на них зустріти.
Що не день — кричу: «Оввa!..» —
Тішить вивіска нова:
«Керіпар», «Купати», «Піцца»
(Це Марсель чи, може, Ніцца?)
«Коктейль-бар», «Гриль-бар», «Бістро»...
(Це Чікаго чи Детройт?)
Запитав на роздоріжжі
Хлопчака (студент, видать):
— Де я, хлопче: не в Парижі?..
— Ні, ви, дядьку,— в Запоріжжі.
Треба менше закладать!..
— Та їй-бо,— кажу,— ні разу
Я не той... після Указу!..
Чиста в мене голова,
Раз побачив ці дива.
Ех!.. Були ж колись, юначе,
Зовсім вивіски інакші.
Скажем: «З сиром пиріжки»,
«Запорізькі галушки»,
«Пампушки із часником»... —
Проковтнув би з язиком!
«Українська ковбаса»... —
Ну, не вивіски — краса!..
Наш у них був колорит:
Наганяли апетит...
Зацікавив я хлопчинку:
Проковтнув, сердега, слинку.
— Звать мене,— сказав,— Микола...
— Ну, а я — Кузьмич Петро...
Ми пляшчину «Пепсі-коли»
Розпили з ним у «Бістро»,
Побажавши: щоб на «стріт»
Не почавсь у нас гастрит!

Володимир ЧУБЕНКО.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

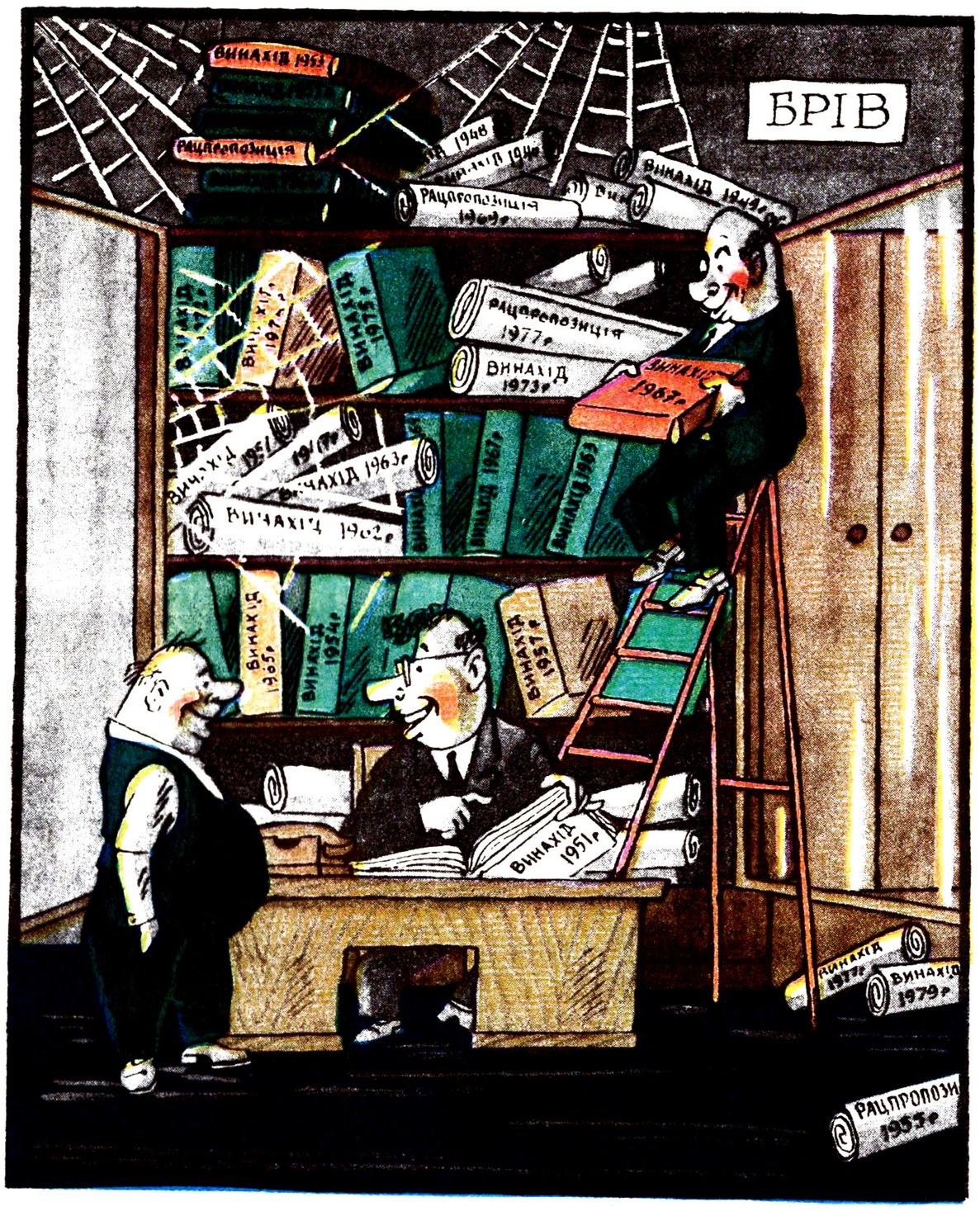

— Добре, що не повикидали: буде чим засвідчити спалах раціоналізаторської думки.

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

НОВИНИ ФОЛЬКЛОРИСТИКИ

ЛЬВІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Працівники Інституту фольклору і етнографії записали нещодавно на Львівщині таке прислів'я: «Будують так, як у Соколі школу». Фольклористи дослідили етимологію цього прислів'я.

Мостиський райвиконком ось уже п'ятнадцять років обіцяє спорудити у селі Соколя нову школу. За останнім терміном, розпочати будівництво мали у 1988 році. Але цими днями у строки були внесені нові корективи.

— До будівництва приступимо, напевне, уже у 1989 році,— сказав голова райвиконкому С. С. Сторожук,— бо не встигли підготувати необхідну документацію. Але і цей термін ще не остаточний. Стежте за нашими черговими обіцянками.

Мал. О. КОХАНА

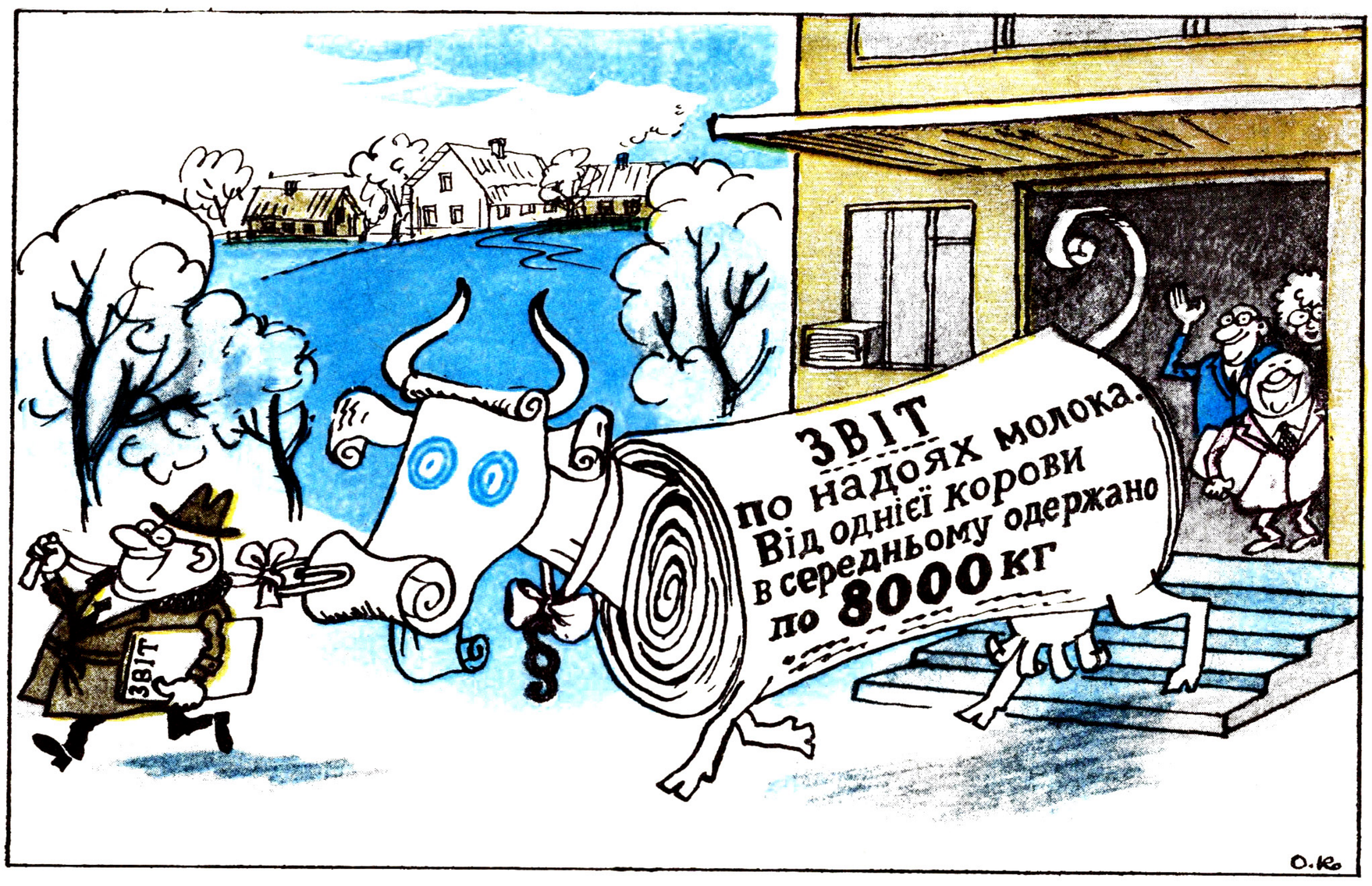

— Чудову породу наші фахівці вивели: кормів не потребує, а показники рекордні дає!

Мал. В. ЧМИРЬОВА

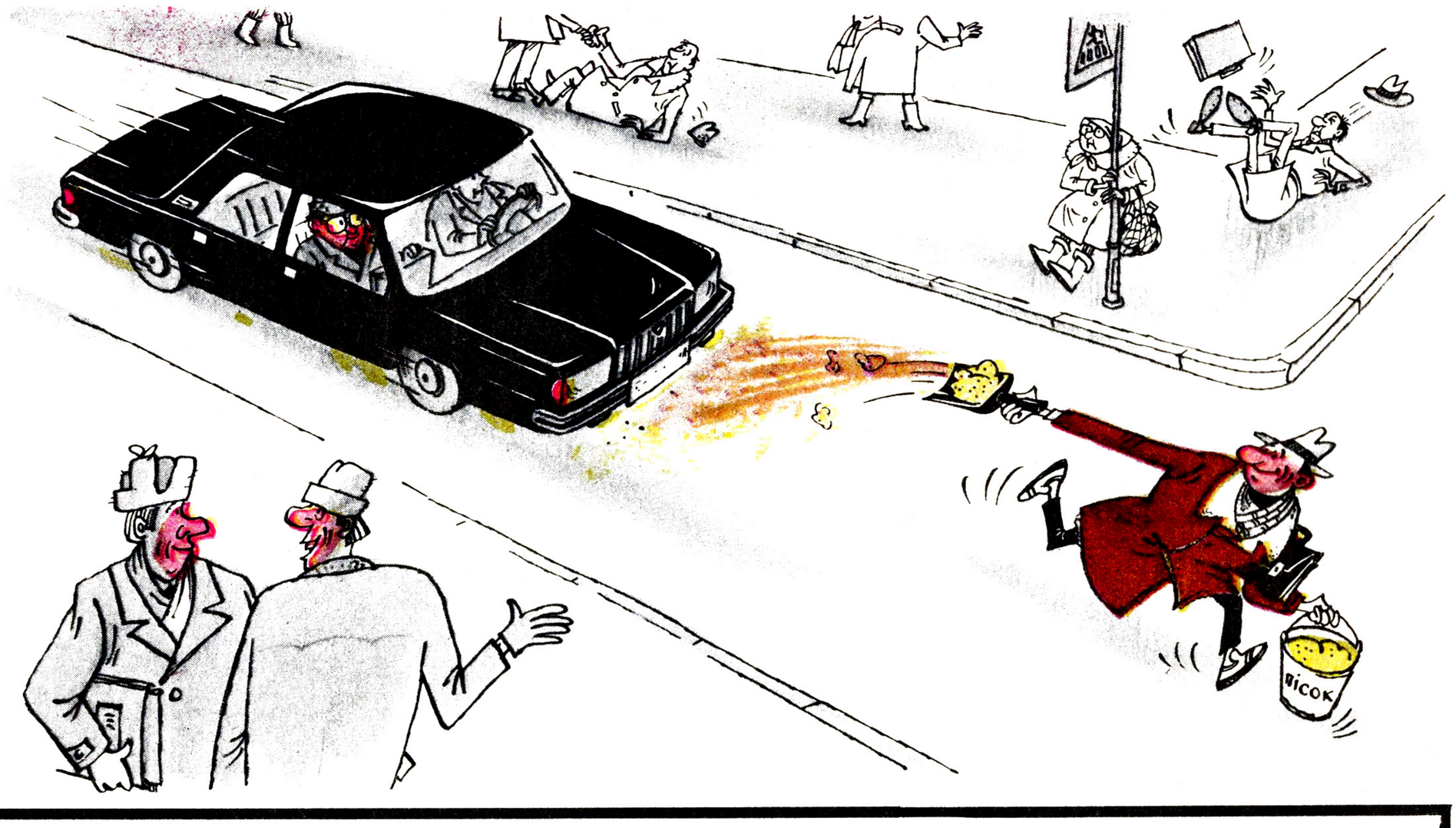

— Ну, тепер йому підвищення по службі гарантоване.

Цікаві бувальщини

До 90-річчя від дня народження В. М. СОСЮРИ

ВІРШІ — ЯК ПОВІТРЯ

1966 року Іван Ле написав невеличкий спогад про В. Сосюру. Про поета він згадує так:

«Коли тепер питають мене, чи пам'ятаю я молодого Сосюру, чи пам'ятаю, як він читав нам свої вірші, я відповідаю:

— Не пам'ятаю Володимира Сосюри, який би не читав нам своїх віршів. Бо вірші він читав завжди. Дихав ними, як повітрям».

ПЕРША АУДИТОРІЯ І ГОНОРАР

В роки громадянської війни під час одного з походів В. Сосюра випадково відстав од своєї частини. В село вдерлися ворожі загони. Незабаром до хати, де переховувався Сосюра, прийшов новий староста і почав вимагати документи. Зайшло ще кілька селян. Найбільш вислужливі збирались уже вести юнака до штабу, але він не розгубився і звернувся до присутніх із запитанням, за що борються вони. Говорив їм, хто такі петлюрівці, а потім прочитав одного із своїх віршів. Мабуть, сподобались селянам і слова запального юнака, і його вірш, бо дехто з присутніх почав навіть просити його переписати на папір, що він охоче зробив.

— Це була моя перша «аудиторія»,— жартуючи, розповідав згодом Володимир Миколайович.

Потім розчулені жінки і дівчата поклали йому в полотняну торбинку хлібину, шматок сала, цибулі, а чоловіки тихо запрягли приховану від петлюрівців конячину і під вечір лісом відвезли його до лінії фронту. Це був перший «гонорар» поета.

ЯК СПРИЙМЕ АУДИТОРІЯ

Навесні 1927 року Володимир Сосюра гостював у Полтаві в Олександра Ковіньки, з яким іще на початку 20-х років служив в одній частині.

Якось літературознавець Р. запитав Сосюру:

— Володимире Миколайовичу, ваші твори, позначені 1927 роком,— де ви їх писали?

Сосюра коротенько відповів:

— Полтава, вулиця Євгена Гребінки, 23.

Та, як згадує О. І. Ковінька, поет не тільки писав, а й виступав: щойно написане треба перевірити, як сприймуть слухачі.

Молодого, але вже відомого поета Володимира Сосюру робітнича аудиторія захоплено зустрічала й проводжала.

В окружкомі комсомолу жартівливо говорили:

— Сосюра — улюблений поет молоді. Його ніжно-чутливі вірші у кожної дівчини під подушкою лежать.

РОМАН ПО ПАМ'ЯТІ

Зберігся теплий спогад Степана Олійника про перебування В. Сосюри в Одесі.

Узимку 1930 року поет виступав в актовому залі Одеського медичного інституту. Від студентських овацій дрижали вікна. А по закінченні хлопці кинулись до сцени, підхопили на руки поета і три рази з кінця в кінець пронесли його через увесь зал.

Пам'ятним був вечір у драматичному театрі. Вийшовши на сцену, В. Сосюра сказав:

— Ви запросили мене, дорогі друзі, щоб я прочитав вам свій віршований роман «Тарас Трясило». І от я приїхав. Та сталося так, що виїжджаючи, я випадково забув узяти рукопис роману. Через те буду вам читати його по пам'яті. Якщо десь зіб'юсь, то ви мені вибачте.

Потім протягом двох годин читав і ні разу ніде не збився!

— Що поет вистраждав, у що він всю душу вклав, забутися не може! — гомоніли потім слухачі в кулуарах.

ГЕНЕРАЛ І ПИСЬМЕННИК

Не всі письменники-кореспонденти мали на початку війни військові звання. Дехто хоч і носив офіцерське обмундирування, проте не мав у петлицях ніяких відзнак, і це інколи призводило до курйозів.

Якось група українських літераторів відпочивала в клуні, а В. Сосюра сидів надворі на пеньку і писав вірші. Раптом, як сніг на голову, з'явився якийсь проїжджий генерал. Помітивши «не по формі» одягненого Сосюру, він не на жарт розсердився.

— Ей, ви! — гукнув генерал. — А йдіть-но сюди!

Поет не кваплячись почав складати свої папери, генерал нервував:

— Швидше! Бігом!

— А ви не дуже, товаришу генерал,— поважом підходячи, сказав Володимир Сосюра. — Я все ж таки письменник.

В цей час хтось виглянув з клуні.

— То теж письменники? — спитав уже обережно генерал.

— Теж.

Генерал повернувся, сів у машину і поїхав.

Невдовзі про цей випадок стало відомо у військраді фронту. В. Сосюрі було присвоєно звання підполковника.

Зібрав Ігор АРТЕМЧУК.

ПІД РАЙОННИМ СВІТИЛОМ

Не уявляю, що робили б керівники Готвальдівського району на Харківщині, якби доля не закинула до них Валерія Михайловича Бородіна. Навіть страшно подумати, що сталось би з районом!

Звичайно, усі ми чудово розуміємо, що сьогодні вельми важко стати незамінним. Враховуючи ці обставини, Бородін не дуже й претендував на якесь особливе місце під обласним сонцем. Його цілком влаштовували лагідні промені світила районного масштабу. Гріючись під ними, Валерій Михайлович спокійно собі обіймав дещо екзотичну посаду директора будинку відпочинку «Коробові хутори».

Правда, чутки про діяльність Бородіна незабаром все одно докотилися до обласного центру. Потрапили вони, але вже не у вигляді чуток, а ретельно перевірених фактів, на шпальти обласної газети «Соціалістична Харківщина». Досвід роботи Валерія Михайловича досить повнокровно висвітлювався під промовистою рубрикою «Фейлетон». Полягав він, цей досвід, у тому, що відпочиваючі регулярно недораховувалися в борщах і котлетах певної кількості калорій, сам будинок відпочинку перетворився на заїжджий двір, а від Валерія Михайловича можна було почути такі вислови, які навряд чи відшукаєш як у художній, так і технічній літературі. Дехто з працівників оздоровчого закладу відчув на собі й міць кулаків нового директора...

Зрозуміло, після такої реклами зірка В. М. Бородіна, що так стрімко зійшла на готвальдівському небосхилі, от-от мала згаснути. Та, як кажуть, бог милував.

— Тим газетярам лише дозволь. Вони такого понаписують, що й за сім тижнів не розбереш,— коротко підсумували виступ газети районні керівники та забули про нього й думати.

Засмучений було Бородін знову піднісся духом і розгорнув іще енергійнішу діяльність. Зокрема — будівельну. Правда, не на території підвідомчого закладу: Валерій Михайлович кинув усі сили й спроможності на зведення власного двоповерхового особняка. Його (та й керівників району) якось не дуже бентежила та незначна обставина, що в центрі міста у нього вже була державна квартира.

Чим більше хирів оздоровчий заклад, тим активніше ріс особняк у Бутовському провулку. Факт сам по собі викликає повагу: змурувати будинок і два гаражі (другий — тестеві) за вельми короткий строк під силу хіба що будівельній організації. Оскільки Валерій Михайлович такої під рукою не мав, то він просто систематично відряджав на будівництво власних апартаментів мало не весь наявний склад підлеглого апарату. Ліс йому валили знову ж таки члени рідного колективу, 200 погонних метрів труб було виписано в будівельному управлінні Зміївської ДРЕС для будинку відпочинку, а встановлено в будинку, але вже Бородіна. Навіть пластик перекочував зі складів оздоровчого закладу у відповідні служби новобудови.

Аби ж досягти остаточного комфорту в своїй оселі, Валерій Михайлович перетяг усе з того ж будинку відпочинку до своїх володінь піаніно «Україна» ще й кольоровий телевізор «Рубин 714-Д». Щоб, як кажуть, у кольорі дивитися популярну передачу «Людина і закон».

Тільки Готвальд, як самі розумієте,— не Київ. В одному кутку чхнув, а з іншого вже й здоров'я бажають. От і пішли розмови. Отож, аби розвіяти нездорові сумніви, до будинку відпочинку було кинуто кілька авторитетних комісій. І незабаром голосно було заявлено:

— Нічого страшного. Усе згідно з буквою закону. Криміналом тут і не пахне. Просто Валерій Михайлович — діловий керівник.

Та випробовувати долю не стали. Мало хто що може подумати. Або, ще гірше,— кудись написати. І «ділового керівника» швиденько з одного керівного крісла перекинули на інше. Призначили заступником директора Готвальдівського міськторгу. І все було б чудово, якби місто Готвальд жило само по собі. Так ні. У Харкові, виявляється, є така установа, як управління внутрішніх справ облвиконкому. А там працюють досить кваліфіковані спеціалісти. Саме для них і не склало особливих труднощів належно кваліфікувати дії Валерія Михайловича. Щаслива зірка Бородіна швидко покотилася до лави підсудних. Феміда з нетерпінням чекала на кримінального злочинця.

— А як же з районом? — забідкалося місцеве начальство. — Як же він буде без Валерія Михайловича?

І розгорнулася рятувальна кампанія.

Директор міськторгу Федір Степанович Прокопюк у терміновому порядку звільняє Бородіна з посади свого заступника, негайно призначає товарознавцем, аби через день надати йому відпустку аж на три (!) місяці. Бо триває слідство, і оті кваліфіковані працівники УВС усі нерви попсували бідоласі Бородіну.

Але залишатися на непоказній посаді товарознавця Валерію Михайловичу довго не дозволили.

— Такій людині не личить бути поза керівництвом,— почувся соковитий голос начальника відділу робітничого постачання Зміївської ДРЕС Леоніда Федоровича Назаренка. — Нехай оформляє переведення.

І невдовзі Бородіна оформили завідуючим усіма складами ВРП. А через кілька місяців його було засуджено до двох років виправних робіт за зловживання службовим становищем.

Тільки у Готвальді не модно розкидатися нехай і кримінальними, але керівними кадрами. За чиєюсь геніальною ініціативою з'явилося клопотання про передачу Бородіна на поруки. Тобто, підлеглі мали виховувати свого безпосереднього начальника. Нехай він, значить, ними керує, а вони, у свою чергу, будуть направляти його на шлях праведний. У суді ж, та й у прокуратурі, про керівну посаду Бородіна нічогісінько, кажуть, не відали (бо не дуже, мабуть, і прагнули). Адже офіційні документи, представлені до суду Л. Ф. Назаренком, безапеляційно стверджували, що Бородін — ніякий не завідуючий складами, а найрядовіший робітник. І правові органи дали йому спокій.

Втім, у Готвальді це не єдиний факт.

Засуджена до 1,5 року продавець Л. І. Поліщук (переплутала, бачте, дві тонни державних кавунів з власними) з милості начальника ВРП Зміївської ДРЕС спокійно працює комірником.

Живе у Готвальді ще один кадр: Микола Васильович Нестерцов. Колишній директор райпобуткомбінату, нині заступник (принаймні, під час мого перебування у Готвальді) директора міськторгу. Дуже чуйна і вельми довірлива людина, як мені пояснили в райкомі партії. Ну й що з того, що цю чуйну і довірливу особу заарештували за значні розкрадання та зловживання? А де підшукати кращого працівника?..

І справді, кадр, треба гадати,— абсолютно незамінний. Не кожен зможе керувати міською торгівлею, перебуваючи під арештом!

Ось у такий спосіб і бережуть свої кримінальні кадри у Готвальдівському районі.

— Це, безумовно, неподобство! — обурився перший секретар райкому партії Олександр Симонович Пушкарьов. — Спасибі, що відкрили мені очі на ці ганебні факти.

Будь ласка. Завжди, як кажуть, раді. Хоча, з іншого боку, важко, мабуть, доводиться Олександрові Симоновичу керувати районом із заплющеними очима. Медики твердять, що від того прогресує короткозорість.

І. ЛАГОЗА.

Харківська область.

СЕМЕН ПОЛОВА І ПЕРЕБУДОВА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

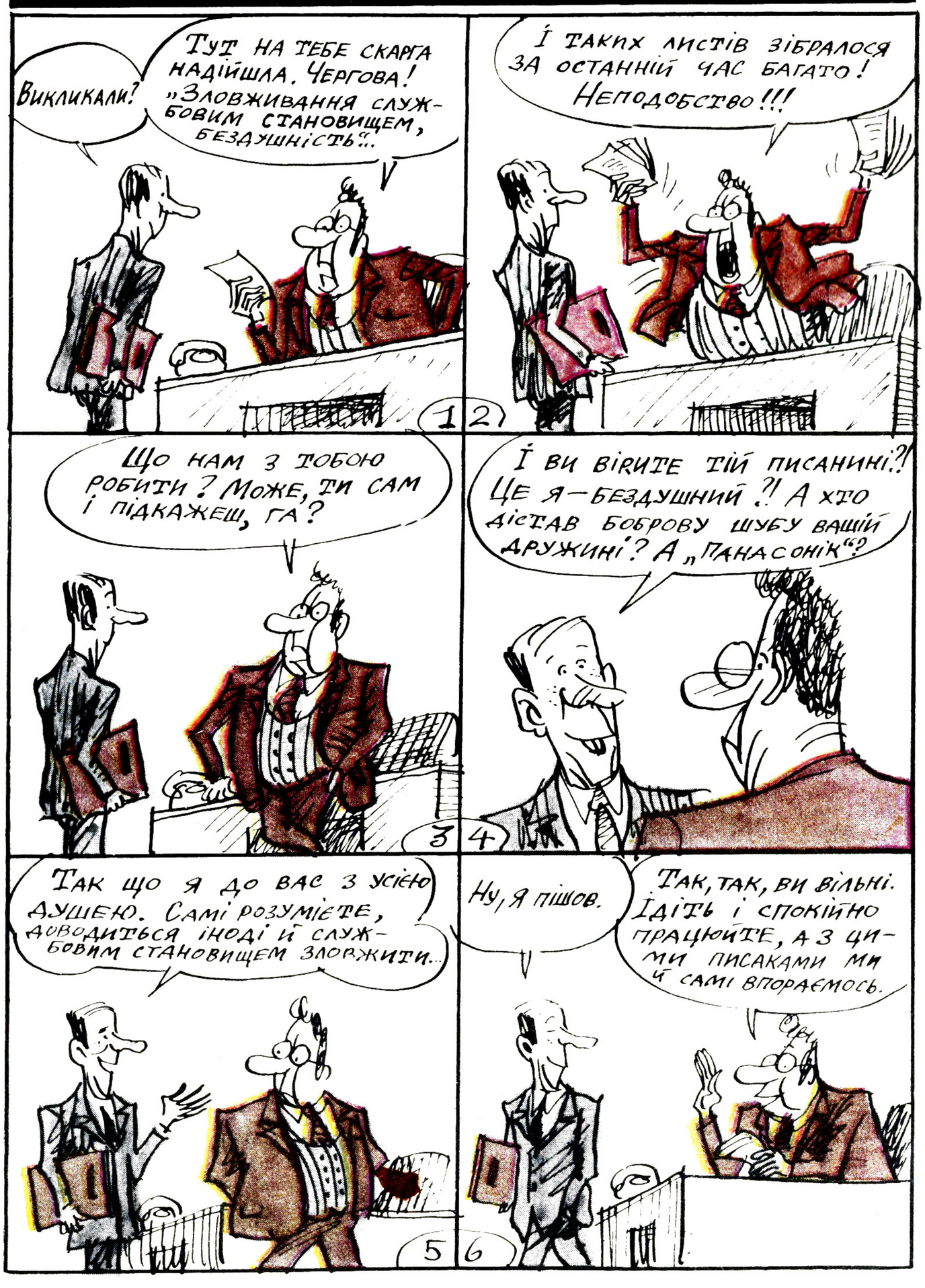

«ПІДНЕСЕННЯ»

Товариш Сова у Петрівському районі
Своє підприємство украй розвалив:
Приписки, хабарництво, збитки мільйонні...
«Звільнити з посади!» — райком ухвалив.
Звичайно, догану, не просту — сувору —
Котру за рахунком! — одержав «штрафник».
А нині яку він очолить контору? —
Бо звісно ж: за фахом Сова — керівник.
Прекрасна анкета, огрядна статура —
Такому не личать пости низові,—
В обоймі районної номенклатури
Назавжди відведене місце Сові.
Судили й рядили: куди його діти? —
До скромної ставки Сова ж бо не звик,
Людина сімейна — дружина та діти...
І раптом ідея: колгосп «Трудовик»!
Сам родом він звідти — у рідні пенати,
Як кажуть, поїде — очолить колгосп,
А їхнього голову будуть звільняти —
Однаково треба шукати когось.

...От виборні збори ідуть. Оргпитання
Стоїть, як ви здогадались, на них.

«Свати» вихваляють — традиція давня,—
Терпляче обрання чекає «жених».
«Товариш досвідчений... Думка райкому...
На цифри він виведе вас плюсові...
Поліпшити справи не вдасться нікому
Так швидко й рішуче, окрім як Сові...
Прискорення, темпи — життя вимагає...
Вже час розуміти — вам роблять добро...
Так-так... Дисципліна у вас шкутильгає!
Отож доведеться когось на бюро...
Ще вас не торкнулася перебудова,
Бо замість піднесення — чвари та торг...
Ота молодичка щось дуже бідова! —
Погано роботу провадить парторг...
Тут хтось каламутить, штовхає на спори...
Ну, досить товкти... Голосуймо: хто за?»

...Дарма, що немає ПІДНЕСЕННЯ,— збори
Скінчились ПІДНЕСЕННЯМ їм... гарбуза!

м. Мелітополь. **Олексій ВЕСНІН.**

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Тема сьогоднішнього уроку, діти,— наше денне світило.

РЕЗОННІ ЗАПИТАННЯ

● *Як навчитись переживати успіхи інших?*

● *Куди вставляли палиці до винайдення колеса?*

● *Навіщо обливати брудом того, кого щойно вивели на чисту воду?*

● *Якщо керуєш справою, в якій нічого не тямиш, — хіба це не ознака геніальності?*

Борис СЛЮСАР.

м. Світловодськ.

Мал. В. СОЛОНЬКА

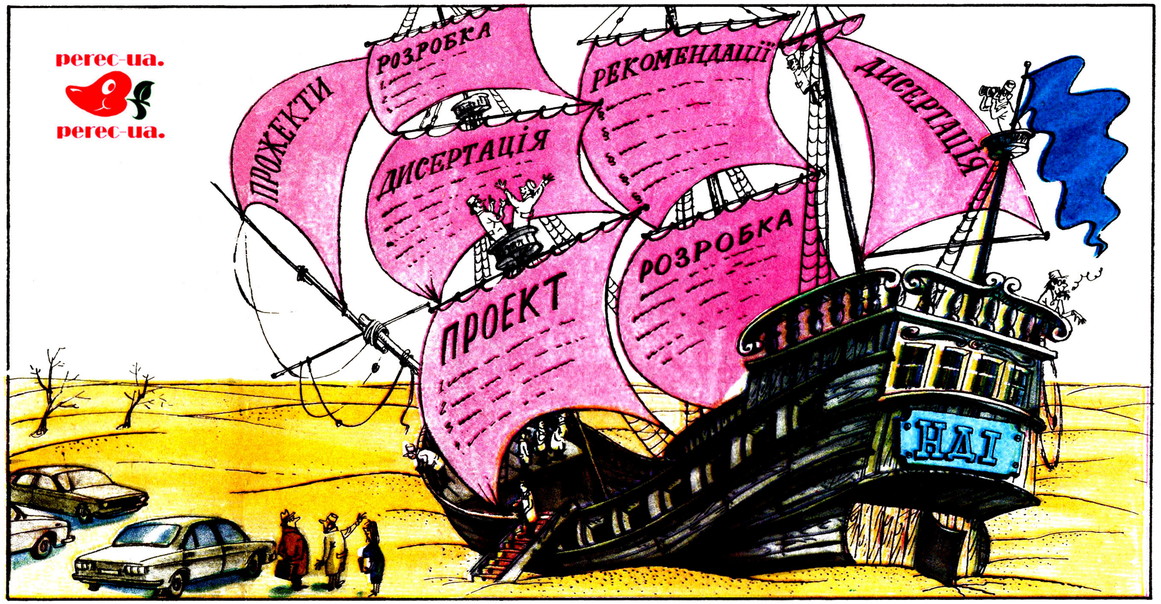

На мілині.

Дружже Перце!

Чи немає в тебе чобіт-скороходів? Якщо є, вишли нам кілька пар. Будемо по черзі в них мандрувати за тридцять кілометрів до райцентру, бо інакше дістатися нам туди нічим. Автобусне сполучення, що й раніше було не дуже чітким, уже півроку як припинилося зовсім. Правда, після втручання «Сільських вістей» у вересні 1987 року про людське око двічі на день (і обидва рази — зранку!) пустили автобус. Але він через два тижні як зник, то й до сьогодні. Отже, тепер вся надія на скороходи. Тож, просимо, не барися з чобітьми. Керівництво нашого району буде тобі дуже вдячним, бо в нього одразу відпаде потреба відписуватись на наші численні скарги.

ЖИТЕЛІ села Українське.

Талалаївський район на Чернігівщині.

Індикатор обдарованості

ІРОНІЧНА ФАНТАСТИКА

Стаття в газеті була схожою на вибух міни з годинниковим механізмом — ми вже давно чекали або такої статті, або спеціальної постанови Академії наук. Деякі лабораторії нашого інституту працювали без будь-якої перспективи.

Керівник нашої лабораторії Аза Степанівна Примат у ці дні не знаходила собі місця. Її обличчя було скорботним і разом з тим рішучим. Ми зрозуміли: буде нарада!

І вона відбулася.

— Усі, звичайно, читали статтю? — запитала Примат, і в її голосі бриніла справжня державна стурбованість. — Всі, звичайно, запам'ятали місце, де йдеться про нашу лабораторію?

Вона зробила багатозначну паузу.

— Так, газета вказує правильно, як завжди, правильно вказує: за останні роки ми не дали жодної значної роботи. А як просувається робота по дослідженню нирок? І причини невдач відомі! Занедбано культмасову роботу, не відбулося жодного походу в музеї, у театри...

Її обличчя стало сумним, ніби промовляло: я на вас не кричу, крутих заходів не вживаю, хоча ви їх і заслуговуєте. Знаю, всі — люди, в основному — наші люди. Але треба пам'ятати...

Про що саме пам'ятати, вона могла б розповідати дуже довго.

— Утворюється замкнене коло... — вона подивилася на мене. — У нас в колективі є люди, які навіть не знають імені та по батькові своїх керівників!

Ми слухали Примат з пісними обличчями. Ми звикли до неї, а вона звикла до пустопорожніх слів так, що жоден психолог не зміг би розібратися, де у неї закінчується святенництво і починається обмеженість.

Я непомітно розгорнув журнал. Вася штовхнув мене під бік — Примат закінчувала:

— Доповімо ж керівництву: ми всі, як один, докладемо нелюдських зусиль, щоб...

Потім взяла слово подругаАзи Степанівни і ще кілька співробітників.

Сергій Станіславович, один із найталановитіших наших працівників, літня добра людина, дивився на промовців і зітхав. І кожне його зітхання перегукувалося з моїми думками: для чого це базікання, коли про справжні причини ми не говоримо? А вони полягають у тому, що нашому інститутові не поталанило. Його буквально засіділи, як куряче сідало, нездарні, випадкові в науці люди. Вони піднімали руку «за», коли це було потрібно; де треба, мовчали; були хитрими та безпринципними, коли цього вимагали обставини,— і все це заміняло їм обдарованість. Із кожним пристосуванським «за», «проти» чи «утримався» вони обростали преміями, подяками в наказах, титулами,— хто ж їх міг зсунути з насиджених місць?..

Сергія Станіславовича і ще зовсім «зеленого», молодого наукового співробітника Мишка, з сусідньої — двох його однолітків, з лабораторії генетики — керівника і двох старих працівників.

— Може, це нарада активу ДТСААФ? — висловив припущення Олексій.

Аза Степанівна виступила ще раз із коротким заключним словом. Вона говорила про високі ідеали, про чисте служіння науці й промисловості, час від часу позираючи на годинника — скінчила нараду рівно за хвилину до дзвінка і пішла до себе в кабінет.

Наступного дня директор інституту скликав незвичайну нараду. Його призначили до нас зовсім недавно, щось місяців зо два тому. Примат та її друзі говорили про нього як про небезпечного дивака. І скликання цієї наради теж було розцінено як дивацтво.

З нашої лабораторії на нараду було запрошено

— Швидше нарада тих, кому через рік-два час іти на пенсію, і тих, хто тільки-но прийшов до інституту,— заперечив Аркадій.

— Просто нарада тямущих людей,— сказав Василь.

Ми дружно засміялися.

— Оце вигадав! Таких нарад у нашому інституті ще не бувало!

Але виявилося, що Василь мав рацію.

...За кілька днів в одній з кімнат інженери і працівники обчислювального центру встановили кібернетичну машину, на боковому щиті якої стояли літери «ІО».

— Що це означає? — запитав я у Мишка.

— Індикатор обдарованості.

— А для чого?

— Комп'ютер проведе за спеціальним кодом бесіди з усіма співробітниками, виявить ступінь їх обдарованості. Видасть рекомендації на посади.

— І коли індикатор виявить, що Микола Іванович або Примат нездарні, їх звільнять із посад?! Може, і в наказі напишуть «звільнені через нездарність» або «за тупість»? — засміявся Аркадій.

— Це була б фантастика, причому — не наукова,— невесело пожартував Василь.

— Звільнять,— з викликом відказав Мишко. — А в наказі буде сказано все, як є.

Його слова підтвердив і Сергій Станіславович. Примат та її друзі тільки посміювалися над химерами нового шефа.

А потім відбулися профспілкові збори, на яких ми більшістю голосів прийняли рішення про перевірку всіх співробітників інституту Індикатором обдарованості.

Нічого й казати, що примати намагалися будь-що уникнути зустрічі з «ІО». Спочатку вони ходили по інстанціях, а потім почали «хворіти», просити відпустки за свій рахунок.

І все ж настав день, коли вельмишановна Аза Степанівна змушена була зайти в кабіну, сісти навпроти «ІО» і відповідати на його запитання. Минуло півгодини, сорок хвилин... І раптом з кабіни почувся лемент:

— Ти не смієш! Це провокація! У сімдесят другому році мене сам міністр хвалив!

Сумнівів не було: на екрані з'явилася оцінка обдарованості: «0».

— У мене ціла папка відгуків, шість грамот, сімнадцять подяк!

Мабуть, «нуль» не згасав, бо з кабіни лунало:

— Я геть на всіх зборах виступала! Це я закликала нашу наукову молодь їхати працювати в найвіддаленіші куточки країни. Я й проводжала їх аж до вокзалу! Чуєш ти, невіглас металевий?!

Примат переконувала «ІО» ще довго. Але комп'ютер залишався комп'ютером — емоції на нього не впливали.

Ми почули жалібне рипіння крісла, і з кабіни вилетіла Примат. Її обличчя пашіло благородним обуренням, а очі так і випромінювали всепроникну пильність.

— Це ворожа машина! Її закинули до нас з-за кордону! — проверещала вона.

І тоді Мишко сказав наче між іншим:

— Машину створено в нашому Інституті кібернетики. Її автор — відомий академік, та ще й член партбюро.

Примат знепритомніла. Точніше — вдала, що знепритомніла.

...Як пишуть у романах — минуло два роки. Про роботи нашого інституту ви, звичайно, читали в газетах. Слово «примати» у нас вийшло із вжитку. А вельмишановну Азу Степанівну ми називаємо лагідно «тьотя Азочка» — вона працює в інституті гардеробницею, а за сумісництвом — розповсюджує театральні квитки. Колишній заступник директора по кадрах, високий огрядний чоловік із пишними вусами, тепер називається «нічним директором» — працює сторожем. Колишній сторож тепер — лаборант.

Деякі співробітники навіть уже пропонували прибрати «ІО» з інституту. Але більшість не погодилася. Нехай стоїть.

Ігор РОСОХОВАТСЬКИЙ.

м. Київ.

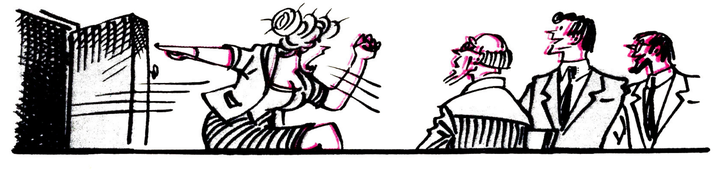

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НА ЧОТИРИ НІЖКИ?..

Мама гольфиків дві пари
Раз купила для Тамари:
— Глянь, гарнесенькі, нові!..
Доня мовила поважно:
— Ой, ти, мамо, неуважна!
В мене ніжок тільки дві!

НЕ ЗАПАМ'ЯТАЛАСЬ

Посилають Вову:
— З батіжком піди,
Заверни корову
В двір із череди!

— Та я ж тільки двічі
З дідом завертав,—
Ще її в обличчя
Не запам'ятав!

ЧИ ВИРОСТУТЬ КІСКИ!

Мама Вірочці сказала:
— Нащо ти повідрізала
Ляльці кіски?! Бач, вона
Некрасива і сумна!

— Не сумна! Тобі здалося!
В неї ж, мамочко, волосся
Скоро знову відросте,
Буде довге і густе!

Валентина СТЕПАНЕНКО.

НАУКА І СІНО

— Чому не вивчив ти уроку!
— Та, бачте, сталось диво з див:
Підручник батько ненароком
Гарбою сіна привалив.

— Це, бачу я, тобі на руку:
Сидиш у класі, ніби гість.
Коли ж візьмешся за науку!
— Коли корова сіно з'їсть!

Віталій НЄМЧЕНКО.

НЕ ВМІЄ РАХУВАТИ

Вадик каже братові:

— Наша вчителька, Петю, не вміє рахувати більш як до десяти.

— Та ти що, Вадику?! Хто тобі таке сказав?

— Вона.

— І як саме вона говорила?

— Коли роздавала нам зошити з диктантом, каже мені: «У тебе, Вадику, стільки помилок, що й порахувати неможливо». А їх там було дванадцять.

НАЙКРАЩИЙ ГОЛУБ

— Сергійку, щось ти занадто щедрим став,— каже Марійка братові. — Подарував, бач, Миколі свого найкращого голуба! Щось це не схоже на тебе...

— Не біда,— посміхається Сергійко. — Той голуб найкраще знає дорогу додому!

ЗДОГАДАВСЯ

— Здрастуйте, дядьку Овсію! — привітався Деніско з сусідом.

— Здрастуй! — озвався дядько.

— Я вже повернувся з піонерського табору.

— Знаю. Я, ще тільки зайшов у під'їзд, то відразу здогадався, що ти вже приїхав.

— Як це?

— Знову з'явилися малюнки на стінах.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

ДОЧЕКАВСЯ!

Андрійко страшенно любить бійки. Але сам у бійку не полізе — чи він дурний? Зате коли побачить двох хлопців, що ось-ось зчепляться, наче півні, підбіжить і почне під'юджувати: «А от і не поб'єтеся!» А потім із задоволенням дивиться, як летять в усі боки гудзики від шкільної форми. Особливо любить, коли після бійки у когось синець під оком або гуля на лобі...

...Два суперники — Вітько і Митько — стояли один проти одного червоні, як запис у щоденнику, кліпаючи злющими очима. Андрійко радісно потирав руки, та обачливо тримався подалі.

Раптом між задираками вигулькнула Тетянка:

— Зовсім здуріли! Спочатку розберіться, а потім бийтеся.

— Пішли на вулицю,— роздратовано мовив Митько,— тут розбиратися не можна — ще зачепимо когось.

Хлопці побігли за ріг школи, а у спину їх підштовхував холоднючий вітер. Мабуть, він і остудив бійцівський запал, бо битися на такому холоді чомусь раптом перехотілося.

— То, кажеш, це не ти зробив? Андрійко сказав, що ти...

— Ні, не я.

— Ну то й нехай. Однаково дізнаємося, хто...

А за рогом, трусячись від холоду і нетерпіння, Андрійко чекав, коли ж почнеться бійка...

Незабаром він повернувся до класу.

— Ну, що, дочекався, коли Вітько і Митько битися почнуть? — іронічно посміхнулася Тетянка.

— Дочекався... — похмуро буркнув Андрійко, потираючи гулю на лобі та синець під оком.

Олесь КУЛИК.

ЯКИЙ САВА, ТАКА И СЛАВА

КОЛЕСО ФОРТУНИ

Що там не кажіть, а є ще люди, які ходять в улюбленцях Фортуни. Часом бачиш такого собі щасливчика і дивом дивуєшся: як йому легко живеться на світі, що б не утнув — сходить з рук.

Не вірите? Давайте лише відвідаємо стародавню волинську землю. Але цього разу зупинимо свій погляд не на пам'ятках сивої давнини, а на найбільш яскравих моментах життя одного з сучасних кумирів богині удачі.

Отже, навесні 1979 року командир підрозділу Ковельського міськрайонного відділу внутрішніх справ Іван Данилович Домарецький, порушивши Правила дорожнього руху, службовим автомобілем збив школяра. Але, на щастя, все обійшлося. Як то кажуть, відбулися легким переляком і потерпілий, і Домарецький. Останній давно вважав себе людиною скромною, тому й вирішив не доповідати про цю маленьку пригоду керівництву. І був винагороджений за свою скромність, бо невдовзі його висунули на посаду заступника начальника Державтоінспекції УВС Волинського облвиконкому. Ось тут І. Д. Домарецький уже остаточно повірив, що він керує «колесом Фортуни»,— і швиденько скоїв аж три дорожньо-транспортних пригоди. Правда, якось його викликали до парткому, легенько покартали та й відпустили далі творити «чудеса».

Одного серпневого вечора 1984 року на трасі Луцьк — Дубно ним був затриманий автомобіль «Жигулі», який їхав без габаритних вогнів. І тут з'ясування стосунків між водієм І. Яценком та представником влади не тільки переросло звичайні у таких ситуаціях рамки, а призвело до... кровопролиття. Іван Данилович із співробітника ДАІ перетворився у потерпілого — йому прищепили палець. А це означало, що він отримав легкі тілесні ушкодження. Така нечувана неповага до особи самого заступника начальника ДАІ області викликала хвилю обурення у І. Д. Домарецького. Він доклав чимало зусиль, аби відновити справедливість. Проти І. Яценка нашвидкуруч було порушено кримінальну справу, а суд не забарився з вироком — два роки виправних робіт. Однак через рік повторний суд виправдав І. Яценка. Щодо дій І. Д. Домарецького, то вони були визнані неправомірними, а затримання — безпідставним. Отакої!

Цього разу Фортуна відвернулась від свого улюбленця? Це тільки на перший погляд, бо за серйозне порушення соціалістичної законності І. Д. Домарецькому начальник УВС облвиконкому оголосив лише догану.

Було б несправедливо концентрувати увагу тільки на «неприємностях» в роботі Івана Даниловича, бо, скажімо, дома він був зовсім іншим, аніж на службі. Являв собою приклад дбайливого ставлення до своєї сім'ї. Не роздумуючи, віддавав у розпорядження дружини службовий автомобіль, який повинен виїжджати на дорожньо-транспортні пригоди. Ця «великосвітська» дама роз'їжджала міліцейським автомобілем на базари, по магазинах, у пральню. Навіть відправлялась у мандри до сусідньої республіки. Дружина сама дзвонила черговому і вимагала автомобіль. А інспекторський склад, що обслуговував патрульну автомашину, використовувався при цьому як підсобна сила для перенесення валіз та шаньок з продуктами.

Не життя, а казка, оповита золотим німбом Фортуни! Взагалі, Іван Данилович — оригінал: він з дитинства не любить, щоб ото вранці монотонно торохтів будильник. І тому ранок у сім'ї Домарецьких розпочинався з телефонного дзвінка:

— Здоровенькі були! Іване Даниловичу, вставайте, будь ласка, наш дорогесенький, будіть жіночку, та не забудьте почистити зуби і поснідати,— говорив чарівним голосом котрийсь із чергових по підрозділу автоінспекції (в обов'язки їхні входило щоденно будити сім'ю заступника начальника ДАІ). Просто-таки бальзам на серце.

До речі, про серце, точніше — про сердечні справи Івана Даниловича.

Звернулась якось до Івана Даниловича у службовій справі громадянка. Побачив її І. Д. Домарецький і палко закохався. Не спить, не їсть, дзвонить їй на роботу, домагається зустрічі. А взаємності — катма. Нарешті терпець увірвався, і молода жінка звернулась до керівництва обласного УВС з проханням захистити її від зазіхань підстаркуватого ловеласа. І що ви думаєте, керівники УВС та ДАІ звернули на це якусь увагу? Поговорили з І. Д. Домарецьким та тим і обмежилися.

А Іван Данилович лише увійшов у раж. Поклав око на іншу громадянку. Тут наш герой знайшов оригінальний хід — незаконно відібрав водійське посвідчення у її батька. Правда, згодом керівники УВС повернули людині документи і вибачились. А І. Д. Домарецькому знову — як з гусака вода.

Нарешті про пригоди любителя «гречки» дізнались у високих обласних інстанціях. І от лише після цього Фортуна таки наважилась відвернутися від нього... Дивує тільки: чому так довго і впевнено котилося колесо тієї Фортуни? Адже керівництво УВС Волинського облвиконкому могло вже давно запалити перед ним червоне світло.

М. ВАВІРОВСЬКИЙ.

Волинська область.

Мал. А. ЮНА

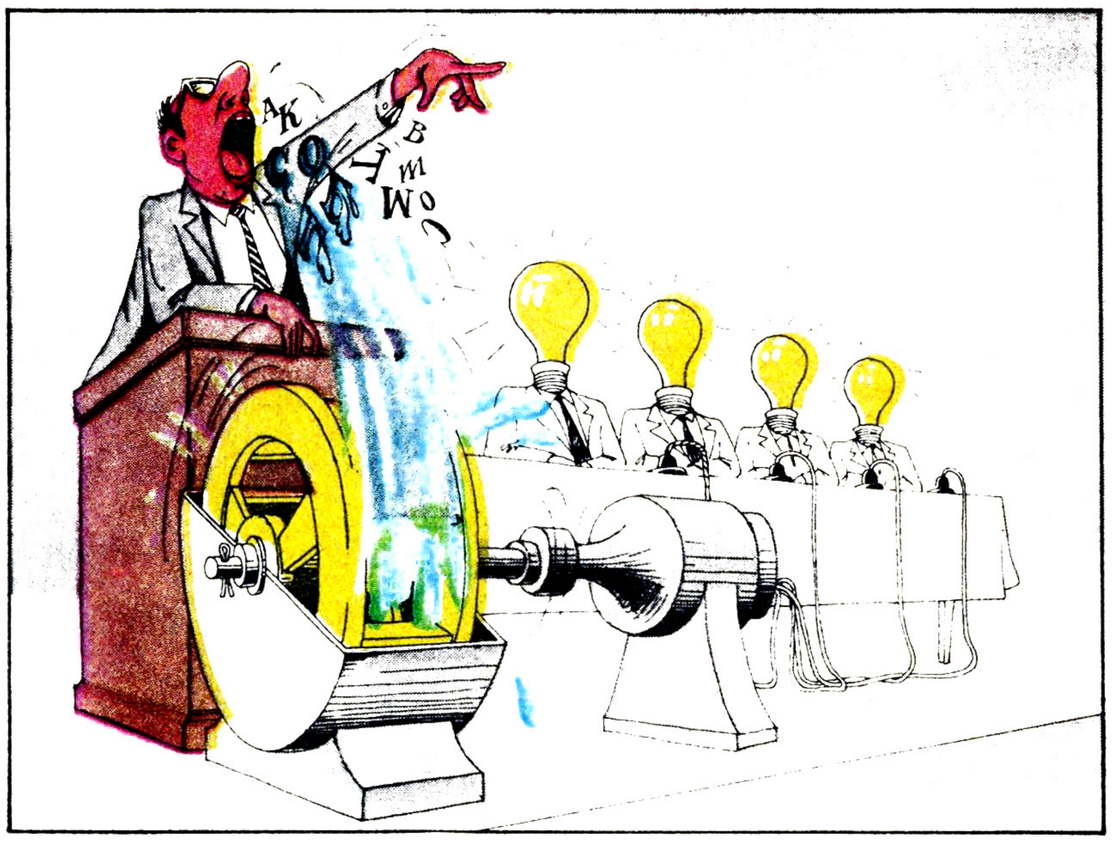

Без слів.

БАТЬКОВА ПОРАДА

Припік хлопець трохи пальця
Та й почав кричати...
— Встроми, сину, пальця в рот! —
Радить йому тато.

— А хіба ж це помага? —
Запитала мати.
— Помага, не помага —
Буде хоч мовчати!

Володимир СЕМЕНОВСЬКИЙ.
м. Хмельницький.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Лише мужні, загартовані люди могли працювати у Будинку побуту села Топорів Буського району на Львівщині. Не менша мужність вимагалася і від тих, хто відважувався скористатися його послугами. Бо дах над будинком просвічувався, мов решето, стеля у ньому обвалилася, піч розсипалася. Єдине, що зігрівало побутовиків і відвідувачів,— так це багаторічні гарячі запевнення керівників райпобуткомбінату найближчим часом розпочати ремонт.

Після втручання Перця, до якого звернулися по допомогу жителі Топорова, заступник голови Буського райвиконкому С. С. Добросинець повідомив, що за допущені недоліки на головного інженера райпобуткомбінату П. В. Петренка накладено партійне стягнення, а виконуючу обов'язки директора Г. Г. Наельток звільнено з роботи. Приміщення Будинку побуту відремонтовано.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА!

Карикатуриста-перчанина Ігоря АЛЕКСАНДРОВИЧА з його 70-літтям.

Автошарж

Такого не побачиш навіть на Сорочинському ярмарку. Правду кажу. Кого і чого там тільки немає! І славні лицарі-козаки, і дівчата, і молодиці, боги і богині, бурсаки, крамарі, перекупки, троянці, латинці, карфагенянці, аркадці, східні красуні, грішники і праведні, навіть чорти і чортиці! А що вже сміху, музики, пісень, танців, жартів з перцем! От звідки коренитьсяся народний гумор, здоровий веселий сміх! Так що ідіть, поспішайте! Не пошкодуєте. Куди?! А хіба я не сказав куди? Вибачайте, так захопився, що й мовити почав не з того кінця. Та в театр же, Київський державний український академічний драматичний імені Івана Франка на виставу «Енеїда».

Ще двісті років тому Іван Петрович Котляревський «перелицював» Вергілієву поему. Та так вдало перелицював, що вона чистим золотом гумору і сатири сяє й досі. І наш славний театральний майстер Сергій Володимирович Данченко і славний поет Іван Федорович Драч узяли та й «Енеїду» Котляревського перелицювали для театру і все дійство показали на сцені. І допомогли їм у доброму ділі композитор С. Бедусенко, режисери В. Пилипенко і С. Проскурня, сценограф А. Чечик, художники М. Глейзер і В. Лящинський, хормейстер А. Навроцький, балетмейстер Б. Каменькович, музичний керівник В. Гданський. Ну і звісно, майже вся талановита акторська громада франківців. С. В. Данченко і І. Ф. Драч вчинили дуже благородно, що запросили вести виставу самого Івана Петровича Котляревського. А Іван же Петрович — людина талановита і дуже скромна. Чемненько подякував і сказав, що найліпше буде, коли про подвиги і пригоди троянців розповідатиме Богдан Сильвестрович Ступка, бо він же артист народний, народ його любить і шанує, так само як і мене, і все те, що говоритиме зі сцени Б. Ступка сприйматимуть, як начебто все це розповідає сам автор. І таки гарно і дотепно повідав Б. Ступка про славетні і смішні пригоди троянців. Та воно то і не якісь там троянці, а наші звитяжні українські козаки-запорожці. А артист А. Хостікоєв, чи то пак, Еней, і завзятий, і проворний, і моторний, «і хлопець хоч куди козак». Такий, яким ми його уявляємо ще зі шкільної лави. Метикуватим, дотепним, відважним. І по світу волочився, і з богів та богинь глузував, і в пеклі та в раю побував, і Турна подужав, і в Дідону та Лавінію закохувався. Та як же було йому не закохуватися, коли Дідону і Лавінію грають гарні і талановиті артистки Наталя Сумська і Поліна Лазова. Та й інші богині і цариці (М. Герасименко, Л. Куб'юк, І. Дорошенко, Є. Слуцька, Н. Лотоцька) і гарні, і проворні, і на язичок гострі, як справжні українські молодиці й кумасі, дотепно зображені І. Котляревським. А верховний бог Зевс (В. Цимбаліст), що виїжджає на возі соломи, чи бог вітрів Еол (С. Олексієнко), який схожий на дідапасічника, чи вреднючий бог Меркурій (В. Коляда) — це ж персонажі, що зійшли на сцену з казок, бувальщин, анекдотів.

Славно погуляли по білому світу троянці. І пісень співали, і тропака вибивали, і на шаблях билися, і шляхетність, лицарство, відданість товариству прославляли, і чесний люд, сиріч глядачів, забавляли і звеселяли. Бо воно й справді гарно і весело, коли смієшся щиро й од душі. Коли вистава гарна і все в ній гарне: і дотеп, і влучне слівце, і режисерська знахідка.

Отож глядач долонь не шкодував, схвальні слова казав і думку висловлював: «Як добре, що наш народ уже два століття гарно і гучно сміється, тому, що має таку славну і веселу «Енеїду», подаровану нам Іваном Петровичем Котляревським!» А коли недавно франківці гостювали у Москві, то московські глядачі (на що вже вимоглива публіка!) і театральні критики велику хвалу складали і акторам, і музикам, і танцюристам, а особливо виконавцю ролі Енея заслуженому артистові УРСР А. Хостікоєву і режисеру С. В. Данченку. І навіть думку таку висловили, що франківська «Енеїда» — одна з кращих вистав театрального сезону.

Поміж людей бував,
такі думки чував
і читачам «Перця» повідав
Віталій БУЛАВКО.

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ

Заслуженому артистові УРСР Анатолію ЛИТВИНОВУ з нагоди його 50-ліття

Хвала артисту-гумористу
за теплу посмішку іскристу,
за гострий гумор, щирий сміх,
що омолоджує усіх.
Ото й надалі побажаєм
вражать рясним сміховрожаєм,
аби від вдячних глядачів
ніколи він не відпочив!

Дружній шарж В. СОЛОНЬКА.

ОБЕРЕЖНО — «ЖОРНА»!

Чесно кажучи, ми трохи заздримо своїм колегам з республіканського сатиричного кіножурналу «Жорна», перші випуски якого наші читачі, мабуть, вже встигли переглянути. Бо по собі знаємо, як після гострого, колючого фейлетона вривається, буває, до редакції його герой, жбурляє на стіл журнал і гримить: «Що ви тут понаписували?! Усе це наклеп! Де ви таке бачили?!» Звичайно, ми в таких випадках знову звертаємося до фактів, які важко заперечити. Врешті герой «остигає» і говорить: «Вибачайте, було, хлопці, таке. Біс поплутав...»

А спробуй заявити кіносатирикам із «Жорен»: «Де ви таке бачили?!»

Та вони вам відразу — плівку: де і звук, і зображення. А факти, як відомо,— вперта річ...

Одне слово, «Жорна» дуже потрібний журнал. До того ж, судячи з перших випусків, бойовий, наступальний. І хочеться відразу побажати: «Так і тримати!»

Але, мабуть, було б неправильно, якби ми тільки розсипалися перед колегами компліментами. До отого «Так і тримати!» хочеться додати — не завадило б «Жорнам» ширше використовувати засоби мультиплікації, ігрового кіно. Ваша найголовніша зброя — сміх. І нехай частіше в кінотеатрах сміються над бюрократами, чинушами, бракоробами, кар'єристами, хамами...

Ну, і, звичайно, кіножурнал мусить бути кольоровим. Очевидно, на Українській студії документальних фільмів побоялися, що кіносатирики можуть згустити фарбу, і тому «випускають» «Жорна» у світ чорно-білими. Але, думаємо, побоювання ті даремні, бо на плівці шосткинської «Свеми», якби і захотів, то це зробити не вдалося б.

Отож, нехай крутяться «Жорна»! Творчих удач вам, колеги!

М. ПРУДНИК.

Василь ДОМЧИН

СТРАТЕГІЧНА ЛІСОСМУГА

Заросла тридцятирічна
Смуга придорожна.
Вона, кажуть, стратегічна —
Прочищать не можна:
Її листя поглинає
Вихлопнії гази
Та бур'яни прикриває —
Не видно із траси.

ВОВК І ЯГНЯ

Улітку, біля річки, серед дня
Вовцюга клятий нишком з'їв Ягня.
Вівця дізналась. Подала у суд
На зарізяку... Та — даремний труд:
«Гроза овець» уникнув знов біди,
Бо ж злочин Вовка спробуй доведи.
Уникнув кари, як завжди, й хули,
Бо ж тільки риби свідками були.

Плакат І. КАРПЕНКО та О. КАРПЕНКА

ЗАМОРИВ ЧЕРВ'ЯЧКА...

НАОДИНЦІ З ДУМКАМИ

Не забував тільки про тих, хто був від нього без пам'яті.

На екзаменах почував себе, як риба у воді: плавав.

Найбільше гіркоти залишається після солодкої брехні.

Багато розповідав про свою скромність.

Після себе залишив тільки тінь, кинуту на ближніх.

Леонід СУХОРУКОВ.

м. Київ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Якщо вірити квартальним звітам, що їх майстерно складав і надсилав у райвідділ культури завідуючий Одаївським (Івано-Франківщина) сільським клубом С. М. Гонимар, то це вогнище культури яскраво освітлювало усі сторони позавиробничого життя молоді села. Юнаки та дівчата поголовно відвідували численні гуртки художньої самодіяльності, веселилися на вечорах, організованих завклубом, не перестаючи при цьому захоплюватися ініціативним культпрацівником.

Але Перець більше повірив саме отим юнакам та дівчатам, які поскаржилися йому, що С. М. Гонимар обмежує свої обов'язки всього лише регулярним одержуванням зарплати, і звернувся до Глумацького райкому партії з проханням роздмухати одаївське згасле вогнище.

Секретар райкому В. Тинкован повідомив, що за порушення трудової дисципліни, занедбаність культурно-масової роботи С. М. Гонимара з роботи звільнено. Райвідділ культури виділив півтори тисячі карбованців на придбання для клубу інвентаря та музичних інструментів, буде надано також необхідну методичну допомогу в організації роботи гуртків художньої самодіяльності, любительських об'єднань, проведенні масових заходів.

● ● ●

Таке, здавалось би простісіньке питання, як замовити кольоровий знімок, для відвідувачів фотоательє № 1 фірми «Чайка», що в місті Бердянську, перетворювалося на проблему. Власне, перетворював його скромний лаборант А. П. Риндін. Своєю недисциплінованістю, нехлюйським ставленням до роботи. Через нього, посидівши якусь мить перед фотокамерою, люди змушені потім були витрачати години на візити до ательє, щоб одержати замовлене, бо строки виготовлення знімків регулярно порушувалися. А якщо комусь і щастило зрештою одержати фотовідбиток власної персони, то впізнавав себе клієнт на ньому з великим трудом. Житель Бердянська В. Любченко, наприклад, не впізнав себе зовсім і поділився своїм враженням від такого обслуговування з Перцем.

Як повідомив виконуючий обов'язки начальника Запорізького обласного управління побутового обслуговування населення В. І. Кострицю, порядки в ательє № 1 розглядалися на партійних зборах фірми «Чайка». За порушення трудової і фінансової дисципліни А. П. Риндіна виключено з членів КПРС. На нього накладено також адміністративне стягнення.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

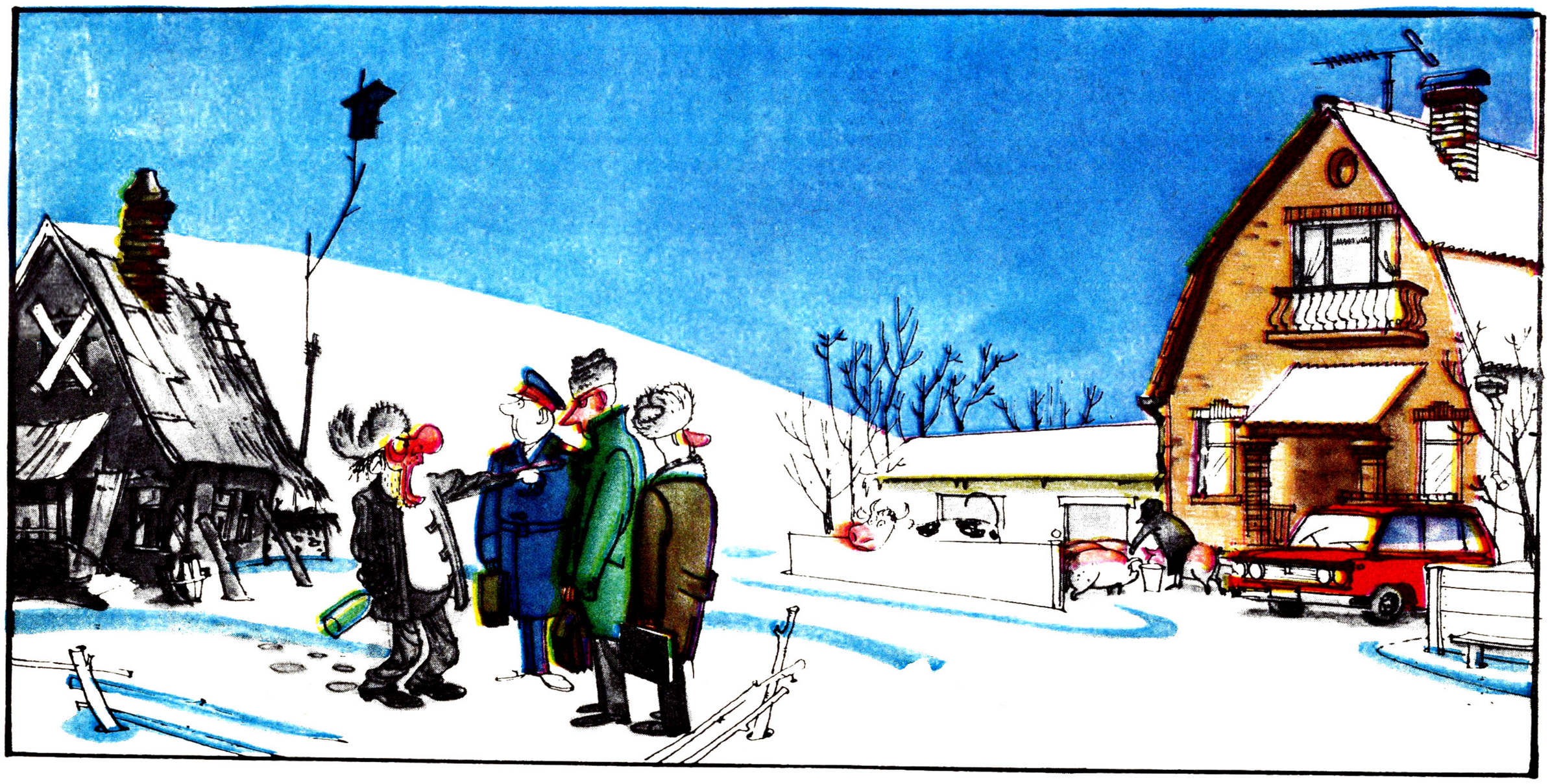

— Вимагаю вивести цього куркуляку на чисту воду!

Вісті
того з світу

У ГОСТЯХ І ДОМА

ХТО КОМУ І ЯК ДОПОМАГАЄ

Хоча це й дивно, але, як свого часу писала англійська газета «Уікенд», англійські безробітні мають у Федеративній Республіці Німеччини більше шансів на гуманність та фінансову допомогу, ніж у себе на батьківщині.

Врешті, судіть самі. Усе значніша кількість англійських безробітних звертається до західнонімецьких фармацевтичних концернів, пропонуючи їм свої послуги при випробуванні нових ліків, які, перш ніж бути пущеними у широкий вжиток, перевіряються на людях.

На це сини та дочки туманного Альбіону йдуть не від браку патріотичних почуттів, не з палкого бажання прислужитися західнонімецькій фармацевтиці — до цього їх спонукує саме життя. Ризикуючи своїм здоров'ям, вони у такий спосіб заробляють на хліб насущний, західнонімецькі ж фармацевтичні концерни платять за ті випробування більше від англійських, а якщо піддослідний безробітний од тих ліків занедужає, його безкоштовно лікують. Про те, щоб видати йому в такому випадку якесь грошове відшкодування, не може бути й мови, бо безробітний, мовляв, сам знав, на що йшов.

От вам і уся «допомога», от вам і уся гуманність.

Якби тільки у новому році її не підкоротили. Бо до трьох із солідним лишком мільйонів англійських безробітних може іще якась дещиця додатися. Та й нема гарантії, що й у самій ФРН їх не побільшає. А коли претендентів на помічників західнонімецькій фармацевтиці набереться зверх потреби, хазяї концернів можуть якусь частку од тієї «допомоги» й одрізати.

ОБРАНЦІ ДОЛІ

Кожен із нас, грішних, якісь надії на новий рік покладає, і жителі Лондона у цьому відношенні теж не являють собою винятку.

Як свідчить віковічний досвід, не всі ті новорічні сподіванки збуваються. Можна, наприклад, з повною певністю передбачити, що для більшості із тих мільйонів англійців (та й не тільки їх), які про роботу мріють, новий рік жаданої втіхи не принесе.

І все-таки, коли, наприклад, про лондонців ідеться, то в новому році декому з них Фортуна може уготувати розраду.

Справа в тім, що у Лондоні є сила-силенна усіляких клубів. І чимало англійців пишаються тим, що належать до незвичайного клубу, в який приймають далеко не кожного, а з певним відбором. Є серед лондонських клубів і такий, членом якого може стати лише той, у кого хоча б один раз була зламана рука чи нога. Щоб удостоїтися честі бути обраним до правління клубу, треба мати не менше трьох переломів. Коли ж «пощастить» на п'ять, то можна навіть претендувати і на звання голови клубу.

Оце й породжує надію. Бо якщо ніхто лондонцеві не може гарантувати, що він у новому році роботу знайде чи й тієї, яка є, не втратить, так зате ж і ніхто не може гарантувати, що він руки чи ноги собі не потрощить. А це означає, що перед ним відчиняться двері клубу.

Я. ВОРОБЙОВА.

«МОРЯК ЗІЙШОВ НА БЕРЕГ» (№ 17 за 1987 р.)

У романтичній пісеньці про моряка, широко популярній років п'ятнадцять-двадцять тому, оптимістично стверджувалося, що море не може прожити без моряка, а моряк — без моря. Проте, як виявилося і про що в пісні немає жодного слова, просмаленому тропічним сонцем і океанськими вітрами «морському вовкові» легше потрапити десять разів лагом під дев'ятий вал, ніж один раз пройтися фіордами фінансово-валютного і розрахунково-касового відділів рідного Чорноморського пароплавства. Про рифи на цьому шляху розповідалося у фейлетоні.

Секретар Одеського обкому Компартії України М. Снигирьов повідомив редакції, що Перець правильно порушив гострі проблеми, які існують у пароплавстві,— довжелезні черги на квартири і відсутність для моряків нормальних перспектив поліпшити житлові умови, затримки у виплаті заробітної плати, низькі ставки, недоліки в роботі магазинів, які обслуговують моряків і членів їх сімей на чеки «Зовнішторгбанку».

ДОВІДКОВЕ БЮРО ПЕРЦЯ

Фейлетон обговорено на нараді керівного складу Чорноморського пароплавства. Розроблені і втілюються в життя заходи, спрямовані на ліквідацію згаданих недоліків. Зокрема, для зменшення відрахувань житла місцевим Радам, пароплавство розширюватиме житлове будівництво за рахунок фонду соціально-культурних заходів, а також більше зводитиме будинків господарським способом. Обком партії порушив перед Міністерством морського флоту СРСР питання про збільшення пароплавству обсягів капітальних вкладень на житло.

Для зменшення невиплачених (депонентських) сум, пароплавство запровадило в штаті посаду працівника, в обов'язки якого входить розшук моряків, які звільнилися, поміняли місце роботи в самому пароплавстві або місце проживання, і повідомляти їх про неодержану ними зарплату. Це дозволило останнім часом виплачувати щомісячно до 300 тисяч карбованців депонентських сум.

Нині в пароплавстві проводиться робота по переведенню на нові умови праці. Працівникам плавскладу посадові оклади будуть підвищені на 25—30 процентів. Крім цього, їм виплачується інвалюта в розмірі 22,5 процента від ставки, премії і доплати, що становлять 70 процентів окладу. До того ж, у зв'язку з переходом пароплавства на госпрозрахунок, з'явилися додаткові можливості для збільшення фонду зарплати.

Вжито заходів для поліпшення торговельного обслуговування моряків і їхніх сімей через магазин «Чорноморський», який торгує товарами за чеки «Зовнішторгбанку». «Торгмортранс», якому підпорядкований цей магазин, почав практикувати виїзну торгівлю на суднах, які повертаються із закордонних рейсів.

Виконання інших заходів обком партії узяв під свій контроль.

«ВІРУС ВЛАСНОЇ ГІДНОСТІ» (№ 14 за 1987 р.)

У керівних колах Хорольського району на Полтавщині вважали, що голова колгоспу «Червоний прапор» О. Г. Верхоланцев, хоча й людина настрою, але — «різкий у допустимих рамках». Про те, які методи входять у ці «рамки», і йшлося у фейлетоні.

Секретар Полтавського обкому Компартії України І. Гопей повідомив, що виступ Перця розглядався на відкритих партійних зборах колгоспу та засіданні бюро райкому партії. За допущені недоліки в методах роботи, неуважне ставлення до людей і особисту нескромність голові колгоспу, членові КПРС О. Г. Верхоланцеву оголошено сувору догану. Секретареві парткому С. І. Сердюку вказано на недостатній контроль за діяльністю правління колгоспу та несвоєчасне реагування на поведінку окремих членів партії. Окрім цього, питання, порушені у фейлетоні, обговорені із секретарями парторганізацій та керівниками господарств району.

Народні усмішки

ВІДПЛАТИЛА

У чоловіка вічно не було грошей, бо на його шляху стояв магазин горілчаних виробів. Але одного разу трапився щасливий випадок: вони у нього завелися.

— Жінко, на гроші! — гукнув дружині, прийшовши додому. І став перед дзеркалом.

— Оце мої,— і показує на затиснутий кулак,— а оце твої — ті, що в дзеркалі.

Грошей, звісно, у нього надовго не стачило: сидить вдома злий-презлий.

— Чоловіче, іди млинці їсти!

Підхопився той швиденько. А дружина до нього:

— У мисці — оце мої, а в дзеркалі — твої! Їж, чоловіче, на здоров'я.

Повідомила С. ГОРОБЕЦЬ.

с. Рункошів
Кам'янець-Подільського району
Хмельницької області.

МАЙСТЕР

— Переклав я оце, куме, грубу. Не димить уже, та й дров не треба багато — гріє добре.

— Знайшов, чим хвалитись! Он я переробив свою плиту вдома, і така тепер тяга, що як вкинеш поліно, то аж на став вилітає.

Повідомила Ю. БІЛЮЧЕНКО.

с. Несваткове
Олександрівського району
Кіровоградської області.

НАДІЙНА ЗМІНА

Син: — Тату, ти збираєшся на риболовлю?

Батько: — Безперечно. А чому це тебе хвилює?

Син: — Уявляєш, наша вчителька призначила на суботу батьківські збори.

Батько: — А як же бути? Мама ж на роботі...

Син: — Не хвилюйся, весь удар я візьму на себе...

Повідомив Р. ЯНИШЕВСЬКИЙ.

смт Сахновщина
Харківської області.

ВАГОМІ ЗМІНИ

— Чи на вашому заводі відбулися які-небудь зміни?

— Аякже. За цей рік змінилися директор, головний інженер, троє начальників цехів, двадцять інженерів. Лише продукція залишилася такою ж, якою була й раніше.

Повідомив В. ПЛЮВАКО.

м. Полтава.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. А. ЛІЄПІНЬША («Дадзіс», Рига)

Мал. А. БИКОВА («Капкан», Чебоксари)

— А тепер граємо на його печінку.

Мал. А. ЧУБУКІНА («Вожик», Мінськ)

Мал. Г. СТАНКЕВІЧУСА («Шлуота», Вільнюс)

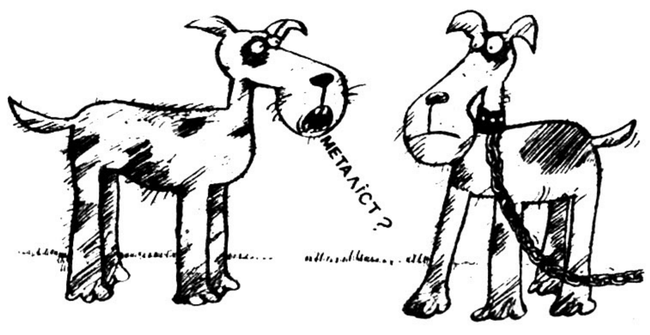

Мал. Т. ФАІЗОВА («Чаян», Казань)

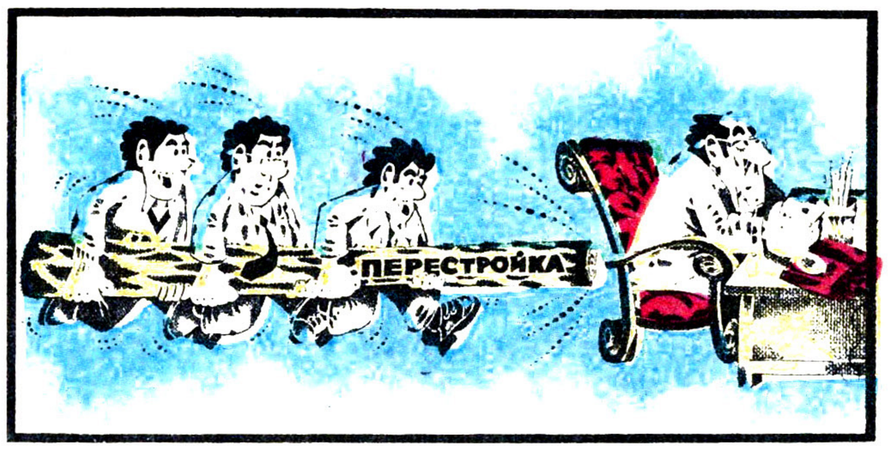

Мал. С. СЕМІЄВА («Хенек», Уфа)

— Теж мені — думає, що налякав скаргою. Ми її зараз виведемо!

perec-ua.

perec-ua.

Страшне перо не в гусака...

«Обявление

Продається батькова хата з городом під шифером. Звертатись до мене. Я живу по той бік дороги».

(З оголошення).

Надіслав П. ДРАЛО.

«В очі впадає те, що дефіцитні речі продавці швидко прибирають з очей, закриваючи безбожно на це очі».

(Із скарги).

Надіслав А. ДЖЕРЕЛЕЙКО.

«Сказати, що мене приваблює любов до тварин, мабуть, буде гучно. Але і свиня вимагає до себе душевного ставлення».

(З колгоспної багатотиражки).

Надіслав В. ТЕРНО.

«Наш колектив розділився на окремі групи. Одні тягнуть в один бік. Другі тягнуть в другий бік. Крім того в кожного є свої боки. Треба давати рішучу відсіч тим, в кого є різні боки».

(З протоколу).

Надіслав І. ЦИГАНИН.

«До уваги населення.

Ритуальний відділ комбінату комунальних підприємств проводить прийом попередніх замовлень від населення на організацію похоронів».

(З райгазети).

Надіслав Ю. МЕЛЬНИЧЕНКО.

ПЕРЕЦЬ

№ 2 (1260)

СІЧЕНЬ
1988

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ю. ІЩЕНКО (відповідальний секретар), Ф. МАКІВЧУК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК, І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заступник головного редактора).

Журнал «Перец» № 2 (1260)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 17.12.87. Підписано до друку 05.01.88. БФ 50444. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2135600 прим. Зам. 06392.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © **Журнал «Перець» 1988 р.** Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.**
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.** Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Відсканував Іван Толокньов,
опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

Малюнків разок на сюжети казок

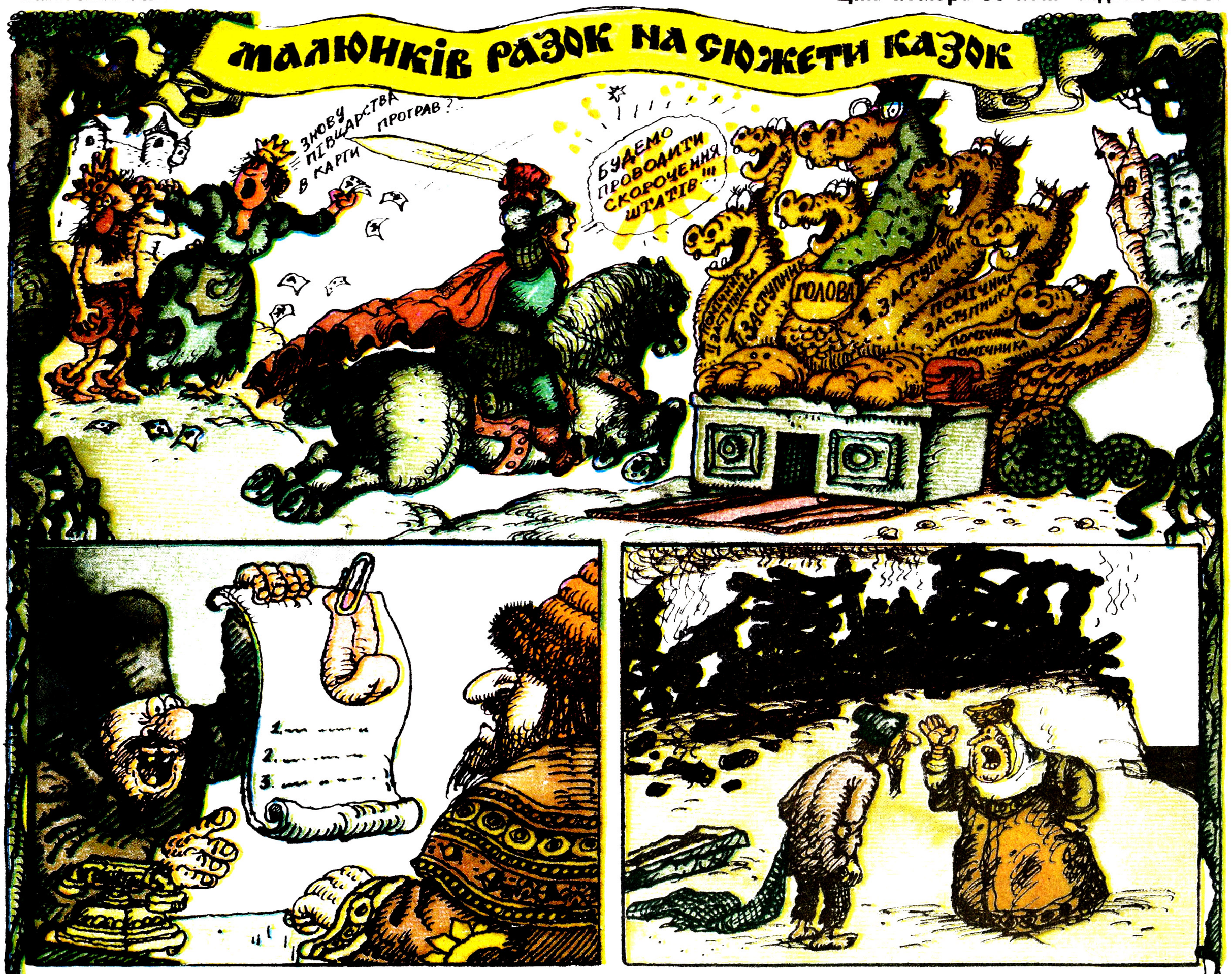

— Ваша світлість, це критичний виступ на вашу адресу холопа Сидоряка і його язик.

— Не проси ти більше у тієї рибки кольоровий телевізор, бо знову мої хороми згорять.